

Arrest

nr. 230 356 van 17 december 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HENRION
Place de l'Université 16/4
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 21 maart 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 februari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat O. TODTS, loco advocaat V. HENRION, en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 4 augustus 2015 een verzoek om internationale bescherming in. Op 25 maart 2016 wordt zij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.2. Op 13 december 2016 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.
Deze beslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigd bij arrest nr. 197 934 van 12 januari 2018.

1.3. Verzoekster wordt opnieuw gehoord op 23 februari 2018 en 30 maart 2018.

1.4. Op 14 februari 2019 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een sjiitische Iraakse te zijn van Arabische origine, geboren op 24 augustus 1986 te Wassid, Bagdad. U liep school tot uw derde jaar lager onderwijs en verklaarde ongeletterd te zijn. Toch leerde u de laatste jaren een beetje lezen dankzij het huiswerk van uw dochter [S.]. U trouwde op 17-jarige leeftijd maar wegens de slechte behandeling van uw man – hij wilde u gedwongen prostitueren - kreeg u uw vaders toestemming om na een maand te scheiden. Op 8 februari 2007 werd u religieus uitgehuwelijkt aan uw huidige partner, [A.I.M.A.M.] [...], een soennitische Irakees van Arabische origine, waarmee u drie kinderen kreeg: [S.], [A.] en [I.]. Uw man heeft verder nog twee vrouwen. Hij trouwde een eerste keer met [B.R.A.A.J.], waarmee hij vijf kinderen kreeg, [H.], [O.], [Z.], [M.] en [B.]. Hij trouwde een derde keer met [N.A.S.A.I.], waarmee hij één kind kreeg, [A.]. Uw man woonde met zijn eerste vrouw, hun kinderen, zijn ouders, zijn broer [M.] en diens gezin in Zafaraniya. U woonde met uw kinderen in een huis van uw man in Ameriyah.

U ontvluchtte Irak op 5 juli 2014, samen met uw echtgenoot, uw kinderen en een zoon van uw man, [H.]. U arriveerde in België op 3 augustus 2015 en diende de daaropvolgende dag een verzoek om internationale bescherming in. U verklaarde dat uw echtgenoot, eigenaar van een immobiliënkantoor, in Irak problemen kende met een leider van de Badr-Organisatie omwille van een stuk grond. De militie zou in de loop van 2013 in het huis van uw man zijn binnengevallen en hem en zijn broer ontvoerd en verplicht hebben om het stuk grond aan hun leider af te geven. Op 28 mei 2013 zouden twee bomflesjes ontploft zijn die de familie van uw man viseerden. Toen er bovendien een opflakking was van het sektarisch geweld, vluchtte u op 5 juli 2014 naar Turkije. In 2015 besloten jullie door te reizen naar Europa. Alvorens naar Europa te trekken, ging u echter eerst even terug naar Irak om jullie auto en stuk grond te verkopen. Op 13 juni 2015 viel een tiental gewapende mannen met veel geweld uw huis in Ameriyah binnen, op zoek naar uw man. Zij stalen ook enkele identiteitsdocumenten en gaven u een telefoonnummer waarop u kon bellen om de documenten terug te krijgen. Wanneer u belde, werd u echter een onfatsoenlijk voorstel gedaan – in ruil voor seksuele betrekkingen kon u de identiteitsstukken terugkrijgen. U vluchtte naar het huis van uw ouders en deed op 15 juni 2015 aangifte bij de politie. Kort daarop werd u omwille van die aangifte telefonisch bedreigd. Op 20 juni 2015 ging u samen met uw moeder en u stiefzoon [B.] een laatste keer naar uw huis om enkele spullen voor de kinderen te verzamelen. Eens ter plekke, werd u opnieuw aangevallen door gewapende mannen. U kreeg een miskraam omwille van de slagen die u incasseerde en [B.] werd ontvoerd. Op 25 juni 2015 vond uw man het lijk van [B.] in het ziekenhuis van Tob el Adli met folterwonden en een schot in het hoofd.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende stukken neer: uw nationaliteitsbewijs (d.d. 08/09/2010), paspoort (d.d. 08/11/2010) en de identiteitskaarten en paspoorten van uw kinderen. Daarnaast legt u ook volgende kopieën neer: woonstkaart man (origineel in dossier man), handelskaart man (origineel in dossier man), politieaangifte diefstal documenten (origineel in dossier man), politierapport aangaande de bomaanslagen, overlijdensakte [B.] (origineel document in dossier man), overlijdensakte onleesbaar (uit origineel in dossier man bleek bij DVZ dat het om [Y.] gaat), een foto van een beschoten huis in Zafaraniya, een foto van de overleden [Y.] en een foto van uw gewonde moeder.

Het CGVS nam op 13 december 2016 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van uw ongeloofwaardig relaas. In het kader van uw beroepsprocedure, ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV), werd op 12 januari 2018 door de RvV echter beslist de beslissing van het CGVS te vernietigen daar u tevens melding maakte van een vrees ten aanzien van uw echtgenoot – hij keerde in maart 2017 vrijwillig terug naar Irak terwijl u in België bleef - en dit element bijkomend diende te worden onderzocht. U werd op 23 februari 2018 evenals op 30 maart 2018 opnieuw uitgenodigd op het CGVS waarbij u uitvoerig werd gehoord over deze nieuwe elementen.

Over uw vroegere leven in Irak verklaarde u het volgende. Zo zou u in Irak door uw echtgenoot mishandeld zijn, blijkt hij u al jarenlang te haten en hebben jullie sinds jullie laatste kind geen seksuele betrekkingen meer. Hij bezocht u en de kinderen amper één keer om de twee à drie maanden. Na de geboorte van uw laatste kind werd u voorts ook bijna dagelijks verkracht door uw schoonbroer [M.]. Hij had immers een sleutel van het huis en stapte te pas en te onpas binnen. Ook zijn zoon [S.] [...] zou u

af en toe verkracht hebben. Toen u dit aan uw man vertelde, had hij er geen oren naar en geloofde hij u niet.

U haalde verder nog aan dat u ook hier in België geregeld door uw echtgenoot geslagen werd. Uw 13-jarige stiefzoon [H.] viel bovendien uw dochtertjes seksueel lastig. Uw man eiste dat u en uw kinderen met hem zouden terugkeren naar Irak maar uw sociaal-assistente wist u ervan te overtuigen dat uw man de kinderen enkel kon meenemen ingeval u akkoord ging. In maart 2017 keerde uw echtgenoot, met zijn zoon [H.], terug naar Irak naar zijn overige echtgenotes. U bleef met uw drie kinderen in België. Sinds zijn vertrek bedreigde uw man u telefonisch en eiste hij dat u ook zou terugkeren. Hij belde ook naar uw kinderen en probeerde hen tegen u op te zetten. U hoorde uw man voor het laatst in april 2017, nadien veranderde u uw gsm-nummer. In Irak zou uw man ondertussen aan uw moeder en conservatieve ooms verteld hebben dat u zich te westers gedroeg en hij u in bed met een andere man gevonden had. Sindsdien willen uw ooms u vermoorden en zetten zij uw moeder onder druk om u ervan te overtuigen naar Irak terug te keren. Uw moeder waarschuwt u daarentegen nooit terug te keren. In mei 2017 vertelde uw man aan uw moeder dat hij naar Duitsland zou trekken. U zou ook van zijn vroegere vrienden in het opvangcentrum gehoord hebben dat uw man ondertussen (begin 2018) in Duitsland zou zijn aangekomen. Op 5 februari 2018 werd u op eigen vraag overgeplaatst naar een ander opvangcentrum. U werd immers al enkele maanden lastiggevallen door de inwoners van het centrum omdat u geen hoofddoek droeg. In het nieuwe opvangcentrum werd uw dochter [S.] aangerand door een andere inwoner.

Ingeval van een terugkeer naar Irak vreest u vermoord te worden door uw ooms en uw echtgenoot en vreest u een leven als alleenstaande, gescheiden vrouw.

Ter staving van deze nieuwe elementen legde u bij de RvV volgende documenten neer: een attest betreffende uw psychologische toestand d.d. 24/04/2017 en een medisch attest van uw verwondingen d.d. 26/04/2017. Op het CGVS legde u voorts kopieën neer van volgende documenten: een screenshot van Viber-berichten van uw echtgenoot, twee foto's van blauwe plekken op uw lichaam en een psychisch attest d.d. 20/02/2018 waarin wordt bevestigd dat u nog steeds regelmatig een psycholoog bezoekt. Op 20 augustus 2018 bezorgde uw raadsman het CGVS kopieën van de eerste pagina's van de paspoorten van uw kinderen [S.] en [A.].

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Wat betreft de stukken die u neerlegt met betrekking tot uw mentale gezondheidstoestand, moet er immers op worden gewezen dat deze stukken niet van aard zijn om aan te tonen dat u niet bij machte zou zijn om op een volwaardige en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. In het psychologisch attest d.d. 24/04/2017 wordt immers voornamelijk gefocust op uw vrees ten aanzien van uw man en zijn zoon en ten aanzien van een terugkeer naar Irak. Met het oog op de beoordeling van bijzondere procedurele noden in uw hoofde, is dit echter niet relevant, daar uit dit stuk niet kan worden afgeleid dat uw mentale gezondheidstoestand - waar de verstrekker van het attest louter wijst op nachtmerries, slaapproblemen en gewichtstoename - het normale procedureverloop, waaronder met name het verloop van uw persoonlijke onderhouden, op negatieve wijze zou hebben beïnvloed. Het tweede psychologische attest d.d. 20/02/2018 verwijst andermaal naar uw vrees ten aanzien van uw man maar spreekt zich verder niet uit over mogelijke redenen waarom u niet op een volwaardige wijze zou kunnen deelnemen aan het standaard procedureverloop. Overigens kan worden toegevoegd dat u tijdens uw opeenvolgende persoonlijke onderhouden perfect capabel bleek om alle vragen te begrijpen en te beantwoorden. Uit niets bleek dat uw psychologische toestand dermate was dat de interactie in het kader van uw persoonlijke onderhouden in het gedrang is gekomen, of dat de betrouwbaarheid van de verkregen informatie in dit verband in het gedrang zou zijn. Noch kan worden ingezien op welke wijze de door u aangebrachte medische stavingsstukken überhaupt een valabele verschoningsgrond kunnen vormen voor het vastgestelde gebrek aan geloofwaardigheid dat in casu kan worden vastgesteld (zie *infra*).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Dient voorts te worden opgemerkt dat er in uw hoofde niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch tot een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat betreft de problemen die uw echtgenoot, en bij uitbreiding ook u, in Irak zou gekend hebben met een leider van de Badr-Organisatie, kan worden opgemerkt dat de RvV deze feiten reeds heeft beoordeeld in zijn arrest van 12 januari 2018 en dienaangaande het volgende heeft beslist : "[...] los van de vraag of aan de door u en uw echtgenoot aangevoerde problemen enig geloof kan worden gehecht, kon worden vastgesteld dat de uit deze problemen gepuurd vrees niet, minstens niet langer, gegrond is." De RvV stelde immers vast dat uw echtgenoot inmiddels was teruggekeerd naar Irak en nergens uit de stukken van het dossier bleek dat hij aldaar (nog) enig probleem zou hebben ondervonden. U hebt sindsdien geen bijkomende gegevens te berde gebracht waaruit duidelijk kan blijken dat dit standpunt genomen door de Raad, dat bekleed is met het gezag van gewijsde, incorrect is of anders had moeten zijn, noch beschikt het Commissariaat-generaal over dergelijke elementen, waardoor deze beoordeling onverminderd overeind blijft.

Tijdens uw bijkomende persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS, die plaatsvonden op 23 februari 2018 evenals op 30 maart 2018, beperkt u zich in wezen tot het aanhalen van een vrees voor uw echtgenoot en uw conservatieve ooms ingeval van een terugkeer naar Irak. Tevens vreest u een leven als alleenstaande vrouw.

Wat deze nieuwe elementen betreft dient te worden opgemerkt dat u evenmin heeft weten te overtuigen van het bestaan van een nood aan internationale bescherming, temeer daar u uw problemen met uw man en uw familie niet aannemelijk kon maken, dit omwille van volgende redenen.

Ten eerste bleken uw verklaringen over de problemen met uw man in Irak en in België onvoldoende aannemelijk. Volgens uw verklaringen zou uw man u al jarenlang haten, woonde u alleen met uw kinderen, bezocht uw echtgenoot jullie amper én zou hij u steeds mishandeld hebben. U kon hier echter weinig over uitweiden. Zo kon u bijvoorbeeld niet uitklaren waarom hij u zo haatte terwijl hij wel een betere relatie had met zijn andere vrouwen (CGVS 2, p. 11). Evenmin weet u waarom hij u nooit eerder heeft verlaten. Zo ontweek u meermaals deze vraag om uiteindelijk te beweren dat hij u geen gelukkig leven gunde (CGVS 1, p. 7-8). Het lijkt echter zeer bevreemdend dat hij u enerzijds zo erg zou haten maar u anderzijds zou blijven onderhouden en u (alleen met de kinderen) in zijn huis zou laten wonen. Ook hierop wist u geen antwoord te formuleren (CGVS 1, p. 7-8). Nog opmerkelijker in deze context is het feit dat uw echtgenoot van zijn drie echtgenotes u en jullie kinderen uitkoos om met hem naar Europa te reizen. U gaf aan dat hij u meenam omwille van uw psychologische problemen en het miskraam die u kreeg ten gevolge van de verschillende invallen door een militie, hét vluchtmotief dat u initieel aanhaalde bij uw verzoek om internationale bescherming (CGVS 1, p. 7). Aan deze verklaring kan echter geen geloof worden gehecht. Ten eerste werd uw relaas ter zake door het CGVS evenals door de RvV ongeloofwaardig bevonden. Dat u aldus psychologische problemen kent ten gevolge de vele invallen én een miskraam onderging door de slagen die u tijdens deze invallen kreeg, kan niet worden aangehouden. Ten tweede kan ook ten zeerste betwijfeld worden dat u daadwerkelijk zwanger was en een miskraam onderging. Volgens uw verklaringen hadden u en uw echtgenoot geen seksuele betrekkingen meer sinds de geboorte van jullie laatste kind, i.c. in 2012. Dat u aldus in 2015 zwanger was doch in juni 2015 een miskraam kreeg, is gelet op uw eigen verklaringen niet mogelijk. Voor zover u zwanger zou zijn geweest van een andere man of van uw schoonbroer of zijn zoon, en dit ten gevolge de vele verkrachtingen, is het weinig waarschijnlijk dat uw echtgenoot, indien uw verklaringen aangaande zijn gedragingen naar en omgang met u de waarheid bevatten, dit zou aanvaard hebben en u alsnog zou hebben gekozen om samen met hem Irak te verlaten. Dat uw echtgenoot zo met uw psychologisch welzijn zou begaan zijn en überhaupt de moeite zou gedaan hebben om u, een vrouw die hij eigenlijk haatte en aldus waarschijnlijk liever kwijt was, mee te nemen naar Europa terwijl hij zijn overige vrouwen, met wie hij naar u aanhaalde wel een betere relatie had, in Irak achterliet, staat hoe dan ook haaks op de door u verklaarde haatgevoelens die uw man voor u zou koesteren. Bovendien kan redelijkerwijze worden aangenomen dat een illegale reis naar België kostelijk is. Dat uw man een fortuin zou betalen om een vrouw die hij eigenlijk niet wil, én haar kinderen, naar België te halen en vervolgens maandenlang met haar samen te wonen in een opvangcentrum, is andermaal niet aannemelijk. Bovenstaande elementen wijzen stuk voor stuk op de ongeloofwaardigheid

van uw beweringen omtrent het slechte karakter van uw echtgenoot en de jarenlange problemen die u met hem in Irak zou hebben gekend. Uiteraard doen deze bevindingen ook ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw huidige vermeende problemen met uw man.

Volgende elementen bevestigen voorts de twijfel aangaande uw recente problemen met uw man. Zo is het, gezien de jarenlange haat die uw echtgenoot ten aanzien van u gevoeld zou hebben, toch wel zeer opmerkelijk dat hij u en uw kinderen bij zijn vertrek uit België zou verplichten terug mee te gaan / terug te keren naar Irak. Dit is niet logisch. Ook waarom hij per se uw (jullie) kinderen in Irak wil krijgen, bleef gedurende beide persoonlijke onderhouds onduidelijk. U legde de reden hiervoor eerstens bij het feit dat hij zijn dochters niet graag ziet, vervolgens bij het feit dat hij weet dat u niet zonder uw kinderen kan en u zo naar Irak wil lokken (CGVS 1, p. 6), dan weer omdat hij van mening is dat meisjes die hier opgroeien te westers worden en vermoord moeten worden (CGVS 2, p. 7) en laatstens om u pijn te doen (CGVS 2, p. 2). Voorts zou uw echtgenoot stiekem België verlaten hebben onder het voorwendsel dat hij een vriend ging bezoeken (CGVS 1, p. 3). Dat hij voor u een excuus zou moeten verzinnen om u achter te kunnen laten, terwijl hij u al jarenlang mishandelt en de plak zwaait, is andermaal niet geloofwaardig. Dat uw echtgenoot zich ook maar iets zou aantrekken van wat u mogelijks zou vinden van zijn vertrek is niet aannemelijk indien uw beweringen aangaande zijn houding ten aanzien van u de waarheid bevatten.

Uw man zou ondertussen Irak terug verlaten hebben en naar Duitsland vertrokken zijn. Ook dit is niet logisch. Ten eerste stelde u immers dat uw man naar Irak terugkeerde net om bij zijn twee andere vrouwen te kunnen zijn. Dat hij Irak onmiddellijk opnieuw zou verlaten, is dan ook erg vreemd. Ten tweede gaf u aan dat uw echtgenoot u en de kinderen koste wat kost in Irak probeert te krijgen. Dat hij dit zou doen terwijl hij zelf in Duitsland zit of plant naar Duitsland te gaan, houdt andermaal geen steek. U hierop gewezen, meende u dat hij in Irak gezegd zou hebben dat hij naar Duitsland ging om u en de kinderen te gaan halen (CGVS 1, p. 6). Dit betreft echter een louter vermoeden van uw kant die u geenszins kan staven. Bovendien verklaarde u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk geen idee te hebben waarom uw echtgenoot naar Duitsland ging (CGVS 2, p. 10). Kan hier overigens nog aan worden toegevoegd dat u nog niets van uw echtgenoot heeft vernomen sinds hij in Duitsland zou zitten, hetgeen andermaal aantoonde dat er geen enkel element bestaat die uw bewering dat uw echtgenoot op komst is om u en de kinderen terug te halen, ondersteunt.

Dat u voorts geen documenten kan voorleggen aangaande de problemen die u in het opvangcentrum zou hebben gekend met uw man, met name dat u voortdurend werd geslagen, doet verder twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangaande het gedrag van uw echtgenoot ten aanzien van u. In het psychologisch attest d.d. 24/04/2017 en het arrest van de RvV is er evenwel sprake van een klacht die u tegen uw man zou hebben ingediend, maar u noch uw advocaat hebben weet van een aangifte of klacht tegen uw man (CGVS 1, p. 8 en 17). Dit is toch wel heel opmerkelijk. Dat er anderzijds inderdaad nooit een interventie of tussenkomst zou geweest zijn in het opvangcentrum waar jullie verbleven ten gevolge de vele mishandelingen, en er aldus hiervan niets op papier staat, is eens zo opmerkelijk.

Ten tweede dringen er zich ernstige vragen op inzake uw verklaringen over uw vermeende uiterst conservatieve ooms. Uit verschillende elementen blijkt immers dat u en uw zussen de vrijheid hadden om te doen wat jullie wilden. Zo verklaarde u dat uw ooms jullie haatten omdat jullie zich niet aanpasten aan hun regels, dat zij niet tevreden waren omdat jullie deden wat jullie wilden (CGVS 2, p. 3). Daarnaast moesten jullie van jullie ouders niet bidden of vasten, wat niet naar de zin was van jullie ooms. Uw moeder zou jullie zelfs af en toe naar de kerk in al Karrada meegenomen hebben (CGVS 2, p. 5). U droeg sinds uw huwelijk bovendien geen hoofddoek meer, ook al zou dit tegen de zin van uw ooms, uw man en uw schoonfamilie geweest zijn (CGVS 2, p. 5). Dat jullie altijd jullie zin konden doen, gaat uiteraard volledig in tegen uw verklaring altijd door uw ooms onderdrukt te zijn geweest. Ook dat uw moeder haar kinderen naar een kerk durfde te brengen terwijl zij onder strikte controle zou gestaan hebben van haar conservatieve broers, is weinig waarschijnlijk. Tevens doet bovenstaande ernstig afbreuk aan het gegeven dat u in Irak als zwakke vrouw kon worden beschouwd. Nochtans gebruikte u dit argument als verklaring waarom u uw eerste huwelijk niet durfde te weigeren (CGVS 2, p. 3), waarom u uw man niet eerder verliet (CGVS 2, p. 12) en voor de veelvuldige verkrachtingen die u onderging (CGVS 2, p. 13). Echter, dat u bijvoorbeeld wel wat betreft uw hoofddoek durfde in te gaan tegen ooms, echtgenoot én schoonfamilie, getuigt geenszins van een zwakke, volgzaam vrouw.

Ook volgende elementen wijzen erop dat uw ooms niet dermate conservatief zijn zoals u verklaarde. Terwijl u beweerde dat u en uw zussen vroeg werden uitgehuwelijkt, bleek uw zus [R.] [...] op haar

25ste nog steeds niet getrouwd. Uw verklaring dat zij een sterk karakter had in tegenstelling tot u, een zwak meisje, kan weinig overtuigen (zie supra). Bovendien trouwde uw zus [N.] [...] uit liefde met een voetballer. Hoewel zij in haar persoonlijk onderhoud aangaf dat dit haar eerste huwelijk was (CGVS [N.] d.d. 07/11/2013, p. 3), meende u dan weer dat zij eerder getrouwd was met een man die haar sloeg en uithongerde en enkel dankzij de hulp van het stamhoofd kon scheiden (CGVS 2, p. 4). Hoe uw ooms reageerden op haar liefdeshuwelijk, of hoe zij haar geliefde heeft leren kennen, zou u dan weer niet weten. Uw echtgenoot verbood u toentertijd immers om naar buiten te gaan of uw familie te zien (CGVS 2, p. 4). Dit is echter geen afdoende overtuigend argument. Volgens uw verklaringen heeft u hier in België immers wel contact met [N.] (CGVS 1, p. 6). Dat u nog steeds niet op de hoogte zou zijn van de details van haar huidige relatie en huwelijk, is dan ook weinig waarschijnlijk. [N.] gaf dan weer aan dat zij haar huidige man samen met haar moeder en zussen leerde kennen in het restaurant Paris, een restaurant waar haar zussen ook na [N.]s vertrek uit Irak vaak vertoefden (CGVS [N.] d.d. 07/11/2013, p. 3). Ook hieruit blijkt geenszins een leven gecontroleerd door uw conservatieve ooms. Indien uw ooms werkelijk dermate conservatief zouden zijn, kan voorts verwacht worden dat zij ook een uitgesproken mening zouden hebben gehad over het liefdeshuwelijk van [N.]. Dat u hierover niets zou hebben opgevangen, is andermaal niet aannemelijk.

Gezien zowel het slechte karakter van en de problemen met uw echtgenoot, alsook het conservatieve karakter van uw ooms ernstig in twijfel kan worden getrokken (zie supra), kan u evenmin overtuigen dat u in geval van terugkeer het risico zou lopen vermoord te worden door uw ooms omwille van de problemen met uw man. Ook door volgende bemerkingen komt de geloofwaardigheid van deze bewering ernstig op de helling te staan. Zo heeft sinds de beweerde bedreigingen door uw man in april 2017 geen enkele oom rechtstreeks contact met u gezocht (CGVS 1, p. 6 en 9). Dat zij u zouden willen vermoorden, zou u enkel via uw moeder hebben vernomen. Bovendien zouden uw ooms, behalve uw moeder, nooit een ander familielid onder druk gezet hebben om u naar Irak te doen terugkeren. Zo zouden zij bijvoorbeeld nog nooit bij uw zus [D.] aangeklopt hebben. Dat zij dit niet konden doen gezien [D.] bij haar man woont (CGVS 2, p. 17-18), hoeft voor hen allerm minst een obstakel te vormen. Zij konden immers eenvoudigweg de echtgenoot van [D.] over de situatie informeren, en alzo tot bij [D.] geraken. Dat uw ooms de moeite zouden doen om uw moeder al meer dan een jaar tevergeefs dagelijks lastig te vallen en onder druk te zetten om u ervan te overtuigen naar Irak terug te keren (CGVS 2, p. 2), maar u nooit op andere manieren hebben proberen overhalen, is aldus weinig aannemelijk. Dat uw ooms u zouden willen vermoorden, baseert u bovendien enkel en alleen op de uitspraken van uw moeder. Uw verklaringen blijven aldus beperkt tot loutere beweringen die u geenszins wist te staven.

Ten derde komt, gezien het slechte karakter van uw echtgenoot alsook jullie problemen in Irak reeds in vraag konden worden gesteld, ook de geloofwaardigheid van de verkrachtingen door uw schoonbroer [M.] en zijn zoon [S.] [...] op de helling te staan. Ook volgende onlogische elementen dragen bij aan de onwaarschijnlijkheid van uw verhaal.

Zo dient vooreerst andermaal gewezen te worden op uw miskraam, één van de redenen van uw psychologische problemen en van uw definitief vertrek uit Irak. Indien u en uw echtgenoot in 2015 werkelijk in verwachting waren geweest, kunnen de aangehaalde problemen met uw echtgenoot én bijgevolg ook de rest van uw verhaal niet voor waar worden aangenomen. Dat u zwanger zou zijn geweest van een andere man (zoals bijvoorbeeld uw schoonbroer of zijn zoon), zou uw man, gezien zijn door uw geschetste karakter, dan weer niet accepteren, laat staan dat hij u zou meenemen naar Europa. Voorts kon u niet met zekerheid zeggen wie precies op de hoogte was van de verkrachtingen, ook dit lijkt hoogst onaannemelijk in geval van een waarachtig verhaal. Zo verklaarde u aanvankelijk dat u niemand van uw familie had verteld over de verkrachtingen (CGVS 1, p. 10). In het tweede persoonlijk onderhoud meende u dan weer dat u met uw moeder had gepraat over de verkrachtingen (CGVS 2, p. 6). Of uw ooms ook op de hoogte zijn van de verkrachtingen, weet u dan weer niet zeker. U weet namelijk niet wat uw moeder precies aan uw ooms heeft verteld, zo legde u uit (CGVS 2, p. 6 en 15). Dat u niet zeker zou weten wie op de hoogte zou zijn van de verkrachtingen is, gezien de ernstige impact die deze gebeurtenissen zouden hebben op de relaties binnen de familie, weinig waarschijnlijk. Het is overigens opmerkelijk dat u uw man zou hebben aangesproken over deze verkrachtingen (CGVS 1, p. 10 en CGVS 2, p. 6 en 13). Gezien hij u volgens uw verklaringen haatte, amper bezocht en geen seksuele aandacht meer schonk, is het immers ook bedenkelijk dat u een luisterend oor bij hem zou vinden. Verder waren uw verklaringen over hoe de verkrachtingen begonnen weinig aannemelijk. Zo verklaarde u dat [M.] op een dag uw huis binnenkwam terwijl u in een heel kort slaapkleding aan het dweilen was. U ging vervolgens thee maken in de keuken, waarna hij u achterna kwam en u omhelsde (CGVS 1, p. 11). Het lijkt echter weinig geloofwaardig dat u in Iraakse context en als gehuwde

vrouw met een conservatieve schoonfamilie en echtgenoot zomaar thee zou gaan zetten in plaats van zich eerst aan te kleden. Daar uw problemen met uw man en ooms niet aannemelijk zijn, kan u ook niet als een alleenstaande vrouw beschouwd worden. Dat u niet naar Irak zou kunnen terugkeren omdat u alleenstaand bent, kan bijgevolg evenmin aangenomen worden.

Tot slot kan worden toegevoegd dat u over het contact met uw zussen in België niet coherent bleek. Zo stelde u in het eerste persoonlijk onderhoud dat u [R.] nog veel hoort, dat u haar regelmatig belt en een goede relatie met haar heeft (CGVS 1, p. 6). In het tweede onderhoud, gevraagd of uw zussen meer informatie konden verschaffen over uw situatie, stelde u dan weer dat uw contact met [R.] erg oppervlakkig is, dat zij afstandelijk is en dat jullie weinig contact met elkaar hebben ondanks het feit dat jullie in hetzelfde opvangcentrum woonden. U zou dan ook geen idee hebben of zij of [N.] nog contact hebben met uw moeder of andere familieleden in Irak (CGVS 2, p. 3). Uw tegenstrijdige verklaringen hieromtrent zijn opmerkelijk. Niet alleen betreffende dit onderwerp, maar doorheen het geheel van beide persoonlijke onderhouds heerst immers de indruk dat u uw verklaringen voortdurend aanpast naargelang de vragen van de protection officer (PO).

Na een grondige analyse van uw verzoek door het CGVS dient te worden vastgesteld dat u uw verklaringen en de door u geschetste context niet aannemelijk heeft kunnen maken en derhalve niet heeft kunnen hardmaken dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Hieruit volgt dat u de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus, in de zin van artikel 48/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet, kan worden toegekend en dat het Commissariaat-generaal zich, gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen, zich niet kan scharen achter het annulatiearrest waar dit suggereert dat "[u], een sjiitische en reeds eerder gescheiden vrouw, [...] de oprechte vrees [lijkt] te koesteren dat [uw] soennitische echtgenoot en diens familie [u] omwille van een aantal redenen kwaad zullen aandoen en [uw] kinderen zullen afnemen" of dat u vreest "hiertegen als laaggeschoolde, alleenstaande moeder van drie kinderen, geen bescherming te zullen kunnen verkrijgen."

De voorgelegde documenten kunnen bovenstaande beoordeling niet wijzigen. U legde ten eerste een psychologisch attest voor van 24 april 2017 waarin wordt bevestigd dat u sinds november 2016 regelmatig een psycholoog bezoekt. Hoewel de psycholoog in dit attest uw situatie schetst, diende hij zich hiervoor enkel te baseren op uw verklaringen, waarbij het niet tot de bevoegdheden of expertise van de behandelende medische beroepsoefenaar behoort om zich uit te spreken over de waarachtigheid ervan. Het document kan aldus geen dienst doen als bewijs van uw relaas. Dient overigens te worden opgemerkt dat in het attest wordt gesproken over "bedreigingen tot verkrachting" in Irak, en niet over jarenlange en systematische verkrachting door uw schoonbroer en diens zoon zoals u op het CGVS verklaarde. Dit is uiteraard erg merkwaardig. Het psychologisch attest van 20 februari 2018, ten tweede, kan verder geen toegevoegde waarde betekenen. Het bevestigt enkel dat u nog steeds een psycholoog bezoekt, maar verder spreekt het document zich niet uit over de waarachtigheid van uw relaas of de oorzaken van uw psychologische problemen. Ten derde legde u een medisch attest van uw verwondingen voor van 26 april 2017. Hieromtrent dient echter te worden bemerkt dat het attest enkel bepaalde verwondingen vaststelt maar deze niet linkt aan welbepaalde omstandigheden. Het document doet aldus geen uitspraken inzake de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Voorts kan worden bemerkt dat het attest enkele maanden na het vertrek van uw man uit België werd opgesteld waardoor het verband met de vermeende mishandelingen door uw man nog minder gemaakt kan worden. U legde ten vierde twee foto's neer waarop, naar u beweert, u met blauwe plekken veroorzaakt door de mishandeling van uw man te zien bent. Echter, uit deze foto's kan geenszins worden opgemaakt wie op de foto staat of welk lichaamsdeel werd verwond. Evenmin is het mogelijk om na te gaan wat de oorzaak van deze plekken zou kunnen zijn. De foto's zijn op zich bijgevolg niet van aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid met betrekking tot de door u beschreven omstandigheden die ervan aan de basis zouden liggen, op te heffen. Ten vijfde legde u een screenshot voor van enkele Viber-berichten waaruit zou moeten blijken dat uw man u meermaals bedreigde. Bij gebrek aan overredende verklaringen die ermee samenhangen, is het bewijsvoerende karakter van deze berichten evenwel ontoereikend, temeer aangezien de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan. Zo kan eender wie – vriend of vijand - een profiel aanmaken en u een bericht sturen. Dat deze berichten effectief met slechte bedoelingen door uw man werden verstuurd, wordt dan ook niet aangetoond. De eerste twee bedreigingen zijn bovendien geluidsfragmenten, waardoor op de screenshot uiteraard enkel een geluidsbalk is te zien. U zou ook niet meer beschikken over het originele geluidsfragment. Hoe dan ook kan met betrekking tot dergelijke geluidsfragmenten onmogelijk

worden nagegaan wie en met welke bedoelingen deze een boodschap insprekt. De documenten die hierboven nog niet werden besproken kunnen evenmin iets wijzigen aan voorgaande appreciatie. De identiteitsdocumenten van u en de kinderen en de woonstkaarten betreffen enkel jullie identiteit en herkomst, hetgeen niet wordt betwist door het CGVS. De foto van een huis in Zafaraniya kan evenmin uw beweringen staven. Uit de foto valt namelijk niet af te leiden of dit effectief uw huis betreft. Bovendien zijn op basis van de foto geen uitspraken mogelijk over de link van dit beschoten huis en het door u aangehaalde relaas.

Wat betreft de problemen die u in België zou hebben gekend, i.c. dat u door inwoners van het vorige opvangcentrum zou zijn lastiggevallen omdat u geen hoofddoek droeg en dat uw dochter werd aangerand in het nieuwe opvangcentrum, kan het volgende worden besloten. Daar gelaten het louter gaat om beweringen die niet verder geconcretiseerd of gestaafd worden, betreft het ontwikkelingen in België die a priori los staan van de redenen die u er naar eigen zeggen toe hebben aangezet om uw land van herkomst te verlaten of die u zouden verhinderen om ernaar terug te keren. Dienaangaande kan dan ook redelijkerwijze worden aangenomen dat u in dit verband desgevallend beroep doet op de mogelijkheden die er hier ter beschikking staan om deze situatie aan te pakken. Overigens kan niet worden ingezien op welke wijze deze elementen een factor van betekenis zouden vormen met betrekking tot de beoordeling van uw eventuele nood aan internationale bescherming ten overstaan van Irak, hetgeen evenmin door u op concrete wijze wordt uitgewerkt of aangetoond.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als uit de COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad" van 14 november 2018 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat ISIS sinds 2015 meer en meer werd teruggedrongen. Op 9 december 2017 kondigde eerste minister Haider al-Abadi dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIS verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied.

Uit dezelfde informatie blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Tarmia Taji, Hosseinia, Abu Ghraib, Sabaa al-Bour, Nahrawan, Mada'in, Mahmudiya, Yusufiya en Latifiya.

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad.

Het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt neemt in hoofdzaak de vorm van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan ISIS. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Niet alleen de frequentie maar ook de zwaarte van de aanslagen is in 2017 en 2018, in vergelijking met 2015 en 2016, verder afgenomen. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 weliswaar kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS toen een "ramadanoffensief" met een toename van aanslagen in heel Irak. Het geweld nam daarna echter opnieuw op significante en bijna constante wijze verder af in het voorbije jaar, waarbij het stabiliseerde op een veel lager niveau dan voorheen. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor een strategie van terreur door bomaanslagen. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn

uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken.

Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van ISIS in Bagdad veranderd zijn. De sjiiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer gevisieerd. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Het geweld in de provincie Bagdad heeft tot gevolg dat er maandelijks doden en gewonden te betreuren vallen. Het aantal incidenten is echter sinds november 2016 gevoelig gedaald en dit tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien. Ook het aantal geweldincidenten is over de hele lijn teruggelopen: minder autobommen, minder IED's, en ook minder aan het conflict gerelateerde moorden. Deze trend houdt ook heel 2017 en in 2018 aan met een duidelijke verdere daling van het aantal slachtoffers.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd: enerzijds worden verplaatsingen bemoeilijkt door de controleposten (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds is Bagdad nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, pretparken enz. blijven er geopend. Gezinnen komen buiten om inkopen te doen, uit te gaan eten of te wandelen. Ook het cultureel leven staat er niet stil. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen. De economische situatie is echter zodanig verslechterd dat de ontevredenheid onder de bevolking sterk is toegenomen. Er zijn talrijke betogingen tegen het falende beleid van de overheid om de infrastructuur op punt te brengen, en vooral ook tegen de alomtegenwoordige corruptie.

De scholen en universiteiten zijn open, en er is gezondheidszorg beschikbaar, al staat de laatste zwaar onder druk en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Anderzijds is het aantal IDP's in Bagdad het afgelopen jaar sterk geslonken. Dit heeft de druk op gastgezinnen, de huurmarkt en openbare dienstverlening verlaagd.

Verplaatsingen in de stad worden enerzijds weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende

nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, en is er geen sprake van om het terug in te voeren. De verkeerswegen blijven open, en de internationale luchthaven is operationeel.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR stelt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2018 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat echter na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van het artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 4 van de richtlijn

2011/95/EU van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), van artikel 16 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), van het artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) en van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen.

Na een uitgebreid theoretisch betoog, zet verzoekster wat betreft de weigering van de vluchtelingenstatus concreet uiteen:

“Verzoekende partij wenst antwoorden aan de elementen van de motivatie van het CGVS en bijgevolg bewijzen dat 2e een vrees van vervolging in de zin van het Verdrag van Genève kennen.

1. Antwoord op de motivering van de bestreden beslissing

1) De eiseres is slachtoffer van huiselijk geweld

De eiseres heeft aanvankelijk haar asielrelaas voornamelijk verbonden met de situatie van haar man, Meneer [A.M.] en geen persoonlijke vrees voor vervolging aangeroepen.

Toen haar man het land is verlaten en naar Irak vrijwillig is teruggekeerd, legde zij uit dat zij slachtoffer was van huiselijk geweld.

In haar beslissing, beschouwt de verwerende partij deze elementen als niet afdoend aannemelijk.

Verzoekende partij stelt vast dat de elementen waarop de tegenpartij zich baseert om de geloofwaardigheid van de eiseres te bespreken noch gegrond, noch relevant zijn.

Zij stelt vast dat de eiseres twee keren gehoord werden, na het vernietigingsarrest van uw Raad, en tijdens twee lange persoonlijke onderhouds met détails en zeer persoonlijk haar familiale situatie heeft kunnen beschrijven.

Zij legt met emoties en bitterheid haar lot uit, haar situatie als vrouw in Irak en haar sterke wil om haar dochters te beschermen tegen haar man en de maatschappij.

Deze elementen werden niet in overweging genomen.

a) De eiseres zou niet kunnen aanwijzen waarom haar man haar andere vrouwen liever ziet

De eiseres stelt dat haar man liever met haar twee andere vrouwen verblijft en van haar niet houdt.

De eiseres zou niettemin niet weten waarom.

Dit critici is onlogisch.

Dit element gaat niet over de geloofwaardigheid van de eiseres maar over zeer subjectieve appreciatie.

Hou zou Mevrouw [S.] kunnen uitleggen iets die bijzonder subjectief en gevoelig is?

Zij heeft wel duidelijk uitleggen de contexten van deze drie verschillende huwelijken:

[B.], de eerste vrouw, is lid van de familie van zijn echtgenoot: zij is de nicht langs moederkant. Hun kinderen zijn ouder. Meneer [A.M.] moet haar goed behandelen en regelmatig bij haar zijn, anders krijgt hij problemen met zijn familie (gehoorverslag 20.03.2018, p. 11);

Hij ziet [N.] heel graag (idem). Uit het gehoor van Meneer [A.M.] in 2016, komt het ook uit dat Meneer bijzondere initiatieven heeft moeten ondernemen om met [N.] te huwen, omdat het een derde huwelijk was (gehoor van Meneer, pp. 4-5). Zij blijkt belangrijk voor hem te zijn.

Mevrouw heeft ook uitgelegd dat zij voor Meneer [A.M.] al uitgehuwd werd en dat dit slecht afgelopen was. Dat kan uitleggen dat zij, voor de eer, snel opnieuw gehuwd moest zijn.

Meneer [A.M.] heeft aanvaard Mevrouw [S.] te huwen, ondanks het feit dat zij een gescheiden vrouw was (Ik werd zwart geschilderd dat ik ging trouwen met een al gehuwde man. Een ongehuwde man ging niet akkoord om met mij te trouwen, gehoorverslag van 23.02.2018, p. 14).

Verwerende partij blijkt helemaal te vergeten dat het vastgesteld is dat de eiseres betrokken was in een situatie van polygamie. Haar man had drie echtgenoten en verspreidt zijn tijd tussen zijn drie vrouwen. Hij legt dit uit in zijn gehoor.

Dit is een belangrijke aanwijzing van een patriarchale conceptie van de gezin door de heer [A.M.], waarin de vrouwen een ontwerp maar geen vrije staatsburger zijn.

b) De eiseres met niet waarom haar man met haar niet scheidt

De eiseres zou niet kunnen uitleggen waarom haar man niet haar heeft verlaten. Opnieuw, kan de eiseres moeilijk het gedrag van een derde, haar man, uitleggen. Wij spreken over een man die bewust heeft besloten om met drie verschillende vrouwen te trouwen. Het is wel zo dat Meneer [A.M.] het land is verlaten en naar Irak teruggekeerd, zonder zijn vrouw en hun kinderen. Dit toont geen interesse voor de eiseres en haar kinderen. De eiseres heeft het gevoel dat Meneer [A.M.] de eiseres heeft gebruikt, zoals een voorwerp, voor zijn eigen genoegen. De eiseres heeft uitgelegd dat zelf als hij geen vaginale seksuele betrekkingen met de eiseres had, moest de eiseres nog anale seks met haar man hebben, wat zij uit met veel schande (gehoorverslag van 23.02.2018, p. 5). Meneer [A.M.] heeft doelbewust besloten om de schande te zetten op de eiseres, door te beweren in Irak dat zij seks had met andere mannen, dat zij een hoer was... Zo moet hij niet maar scheiden: de familie van Mevrouw [S.] zal zorgen dat zij niet meer levend blijft.

c) De man van de eiseres is samen met haar naar Europa gevlucht en de man van de eiseres zou voor de reis van de eiseres hebben betaald

Verwerende partij vindt onlogisch dat Meneer [A.M.] zou met zijn minst liefst vrouw naar België reizen, terwijl dit veel kost. Het feit dat de eiseres psychologisch kapot was en miskraam had zou geen aannemelijk uitlegging zijn, aangezien Meneer [A.M.] moest dan weten dat de eiseres seks met andere mannen had, aangezien hij zelf geen seks meer met haar deed. Het feit dat Meneer [A.M.] met de eiseres is gekomen, niet uit liefde maar omdat Mevrouw [S.] psychologisch kapot was, werd al door de man van de eiseres uitgelegd tijdens zijn eigen gehoor, al in 2016 (gehoorverslag van Meneer, p. 5). Meneer [A.M.] wist inderdaad dat hij niet de vader van de ongeboren kind was. De eiseres heeft inderdaad meerdere keren uitgelegd dat zij door haar schoonbroer en de zoon van haar schoonbroer verkracht werd, dat zij dit aan haar man verteld, die haar oorspronkelijk niet geloofd. Door de miskraam, moest Meneer [A.M.] bewust worden dat zij effectief seksuele betrekkingen met de broer heeft ondergaan, maar dacht niet dat dit het gevolg van een verkrachting was maar van een vrijwillige seksuele betrekking. Meneer [A.M.] is verantwoordelijk voor die miskraam. In tegenstelling met de motivering van de bestreden beslissing, heeft de man van de eiseres haar niet naar België gebracht. Zij heeft zelf haar reis betaald, door het verkopen van gronden. Zij heeft daarvoor de toestemming van haar man moeten vragen, maar heeft zelf betaald. Haar man is een paar weken later aangekomen (gehoorverslag van 23.02.2018, p. 7). Meneer [A.M.] is later aangekomen met als doel snel een positieve beslissing te krijgen om haar familie naar België te brengen en daar zich te vestigen. In dit proces, was opnieuw de eiseres enkel een voorwerp. Toen haar man een negatieve beslissing kreeg, besloot hij om naar Irak terug te keren, zonder de eiseres te waarschuwen en wetende dat de eiseres moeilijk een positieve beslissing zou krijgen van Uw Raad indien Meneer [A.M.] niet persoonlijk aanwezig was maar de keuze had gemaakt tot een vrijwillige terugkeer. Deze objectieve feiten (Mevrouw is eerst aangekomen, Meneer is vertrokken net na de negatieve beslissing) komen overeen met de verklaringen van de eiseres dat haar man geen respect voor haar had.

d) De redenen waarvoor Meneer [A.M.] wenst dat de eiseres naar Irak terugkeert

Verwerende partij vindt opnieuw onlogisch dat Meneer [A.M.] druk uitoefent zodat de eiseres en haar kinderen terug naar Irak keren. De eiseres heeft dit meerdere keren uitgelegd: Meneer [A.M.] wenst de eiseres kapotmaken (gehoorverslag van 23.02.2018, p. 8). Hij vreest bovendien dat zijn dochters geoccidentaliseerd worden in onze Westerse maatschappij. Men moet opnieuw kijken naar objectieve elementen van het huidige dossier: terwijl Meneer [A.M.] getrouwd is met drie verschillende vrouwen, tonende een beperkt respect voor vrouwelijke conditie, besloot Mevrouw [S.] hier in België om zich te verzetten tegen de macht van haar maatschappij. Zij blijft zonder hoofddoek en beschermt haar kinderen tegen de aanval van de andere mannen.

De eiseres heeft met nauwkeurigheid beschreven de procédure gebruikt door Meneer [A.M.] om de kinderen te beïnvloeden om terug te keren:

[S.] en [A.]? In het begin toen hij terugkeerde, zeker de eerste 2 maanden, begon hij haar heel regelmatig te bellen en te vragen om terug te keren. Ze begon tegen mij te worden en te zeggen dat ze wilde terugkeren naar haar vader. hij zei zelfs aan de kinderen: ik heb een slechte ziekte gekregen en ik wil niet sterven voor ik jullie zie. (gehoorverslag van 23.02.2018, p. 4)

De eiseres heeft kopie van de berichten van haar man aan het CGVS overgemaakt, als bewijs van die bedreiging.

Meneer [A.M.] kan niet aanvaarden dat zij autoriteit niet gerespecteerd werd en stelt als principe dat zijn vrouw naar Irak moeten terugkeren, samen met de kinderen, volgens wat de eiseres noemt "islamitische achterlijke mentaliteit".

Meneer [A.M.] wist bovendien dat hij het land niet kon verlaten zonder de toestemming van de eiseres. Zijn kinderen dragen niettemin zijn namen en maken deel van zijn gezin. Voor de eer, kan hij hun niet in België laten, terwijl zij, volgens hem, onder de negatieve invloed van de eiseres en van onze westerse samenleving zijn.

e) Meneer [A.M.] zou in Duitsland zich bevinden

De eiseres legt uit dat Meneer [A.M.] zich in Duitsland bevindt en dat zij vreest dat hij daar aanwezig om zijn kinderen te nemen.

De eiseres erkent zelf dat zij daarover niet zoveel weet. Zij heeft meerdere keren uitgelegd, zonder enige tegenstrijdigheid, dat zij eerst vernomen heeft, in mei 2017, dat Meneer [A.M.] van plan was om naar Duitsland te vertrekken en, nadien, rond februari 2018, vernomen via kennissen in het opvangcentrum, dat hij effectief in Duitsland was aangekomen (gehoorverslag van 23.02.2018).

De eiseres heeft geen rechtstreeks contact meer met hem. Zij heeft dit ook meerdere keren uitgelegd. Zij heeft ook duidelijk uitgelegd dat zij zelf niet begrijpt waarom hij opnieuw naar Europa is gekomen ("Dat vraag ik me nog steeds af, of hij gekomen is om de kinderen te ontvoeren, dat weet ik niet, ik niet niet in zijn hoofd, gehoorverslag van 30.03.2018, p. 10).

Het feit dat het gedrag van Meneer [A.M.] verbazend is, is in casu per se niet afdoend om de geloofwaardigheid van de eiseres te bestrijden: zij heeft zelf duidelijk en niet tegenstrijdige verklaringen afgelegd.

Verwerende partij analyseert inderdaad enkel het gedrag van Meneer [A.M.], dat zij niet aannemelijk vindt. De eiseres heeft niettemin duidelijk uitgelegd dat die persoon een vuile persoon was, niet betrouwbaar, respectloos.

In haar gehoor, de zus van de eiseres, [R.], heeft ook een belangrijk wantrouw ten opzicht van Meneer [A.M.], geuit (gehoorverslag [R.], p. 7).

J) Het gebrek aan bewijs van de problemen in het opvangcentrum

Verwerende partij stelt vast dat de eiseres geen klacht heeft ingediend in verband met het huiselijke geweld en geen documenten voorstelt betreffende de incidenten in het opvangcentrum van Hotton.

De eiseres heeft kunnen uitleggen haar vrees om een klacht in te dienen (gehoorverslag van 23.02.2018, p. 8). Zij was afhankelijk van haar man, haar maatschappelijke assistent en de directeur bleven inactief om inwoners van het centrum te beschermen. Zij kon niet beseffen dat een klacht haar situatie zou oplossen. Toen zij hulp haar maatschappelijke assistent heeft gevraagd, kreeg zij geen sterke steun en werd zij niet aangemoedigd om klacht in te dienen.

De eiseres verbleef bovendien in een centrum met veel moslim asielzoekers, komende uit Irak of Afghanistan, met belangrijk respect voor de traditie. Het leven in een opvangcentrum is niet voorbeeldig van de mogelijkheden van bescherming en vrouwelijke emancipatie van de Belgische samenleving.

2) De vrees ten opzicht van de oom

Verwerende partij gelooft niet dat de oom langs moederkant van de eiseres conservatief zou zijn en begrijpt bijgevolg niet dat de eiseres een vrees voor vervolging heeft ten opzicht van haar familie.

Verwerende partij verwijst naar de relatieve vrijheid waarover de eiseres beschikt in Irak.

a) Het leven van de eiseres in Irak

De eiseres zou in Irak over een relatieve vrijheid beschikken.

Verwerende partij blijkt de verklaringen van de eiseres niet goed te hebben gelezen of begrepen.

Indien de eiseres verklaarde dat haar moeder en haar vader een relatieve vrijheid geeft, dat is correct, werd de vader van de eiseres ziek, en later is hij jammer gestorven. Op dat moment, zijn de ooms van de eiseres zich inmengen in het leven van de familie.

Er zijn duidelijke aanwijzing van een beperkte vrijheid ten opzicht van de vrouwen:

De eiseres werd op 17 jaar oud uitgehuwd;

Zij moest op 19 jaar oud opnieuw trouwen, met een gehuwde man, voor de eer van de familie;

Al de andere zussen werden ook jon uitgehuwd, met uitzondering van de jongste zus, die ziek is.

Verzoekende partij heeft kennis kunnen nemen van de verklaringen van de zus van de eiseres, [R.], die bij het CGVS ook verklaard heeft welke rol haar oom heeft gespeeld in de familie na de dood van de vader (gehoorverslag van [R.], p. 8). [R.]legt uit dat de familie traditioneel is en dat alle de andere zussen, met uitzondering van de jongste, heel jong moesten trouwen (gehoorverslag [R.], pp. 9-10).

Haar verklaringen komen overeen met de verklaringen van de eiseres op dat vlak.

b) De situatie van de zussen van de eiseres

De eiseres zou hebben verklaard dat alle haar zussen uitgehuwd werden, terwijl:

[R.] niet gehuwd is;

[N.] haar echtgenoot heeft gekozen.

Indien de eiseres aanvankelijk verklaard heeft dat alle haar zussen uitgehuwd werd, heeft zij rechtstreeks gepreciseerd dat het niet zo was voor [R.], maar [R.] is sterke vrouw, met een sterke karakter, die zich verzet tegen haar familie, ondanks het risico om geslaagd te worden (gehoorverslag; van 30.03.2018, p. 4).

Betreffende [N.], beschikt de eiseres niet over het gehoorverslag van [N.], zodat zij niet kan verifiëren of [N.] melding heeft gemaakt van haar eerste huwelijk, toen zij nog zeer jong was.

Door de zelfde redenen, kan de eiseres ook niet verifiëren of [N.] effectief heeft verklaard dat zij haar man leren kennen in een restaurant in Irak, waar zij samen met haar zussen was, en of zij uitdrukkelijk verwees naar de eiseres, aangezien de gezin samengesteld uit 5 meisjes is.

c) De druk op de moeder van de eiseres

Verwerende partij begrijpt niet waarom de oom van de eiseres zich "beperkt" om druk uit te oefenen op de moeder van de eiseres en niet, bij voorbeeld, bij de andere zus van de eiseres die in Irak verblijft, [D.]. De verklaringen van de eiseres kunnen niettemin niet duidelijker zijn.

Haar moeder, haar "schattige moeder", zoals zij haar moeder beschrijft, is haar "zwakste punt" (gehoorverslag van 30.03.2018, p. 3).

Druk zetten op [D.] zou gevaarlijk en doelloos zijn. De eiseres heeft een beperkte contact met [D.] en [D.] is getrouwd en onder de bescherming van haar man. De oom van de eiseres kan bijgevolg moeilijk [D.] bedreigen.

De druk uitgeoefend op de moeder is zeker niet beperkt. Het is een constante en sterk druk, die een belangrijke invloed op de eiseres heeft.

De moeder van de eiseres, die een oude en zieke vrouw is, onder druk te zetten, is meer effectief. Dit zou zeker hebben kunnen leiden tot de terugkeer van de eiseres naar Irak, indien Mevrouw [S.] de beslissing niet had genomen om op alle kosten, haar kinderen te beschermen en nooit meer terug te keren. Haar moeder heeft dat begrepen en geeft aan haar meisje haar volle steun:

zij is bereid om haar leven te geven voor haar eigen dochter.

3) De eiseres werd verkracht

De eiseres heeft uitgelegd dat zij door haar schoonbroer, [M.], werd verkracht.

a) De miskraam

Verwerende partij stelt ten eerst dat zij niet geloven dat de eiseres een miskraam had.

De eiseres wenst duidelijk te maken dat de oorsprong van de miskraam zijn niet deze beschreven in haar eerst gehoor, toen haar man nog aanwezig was. Zij heeft op dat moment niet kunnen uitleggen dat zij een miskraam kreeg onder het geweld van haar man, terwijl haar man in de wachtzaal van het CGVS bleef te wachten. Zij legde bijgevolg uit dat dit te maken had met de incidenten waarvan haar man sprak.

Men moet rekening houden met het feit dat Meneer [A.M.] zelf sprak van die miskraam tijdens zijn eigen gehoord, natuurlijk zonder toe te geven dat hij ervoor verantwoordelijk is.

In tpgc.nstp.il in g met de motivering van de beslissing, heeft Meneer [A.M.] niet de beslissing genomen om de eiseres naar Europa te brengen. Zij heeft die beslissing zelf genomen en daarvoor zelf betaald (zie supra).

Haar man wist over de verkrachting maar geloofde de eiseres niet. Toen zij zwanger was, dacht hij niet dat zwanger was door een verkrachting maar door overspel. De eiseres werd in elkaar geslaagd en heeft de baby verloren.

b) De personen die op hoogte zijn van de verkrachtingen

Verwerende partij is van mening dat de verklaringen van de eiseres betreffende de personen die op de hoogte zijn van de verkrachtingen zijn, niet duidelijk zijn.

Haar verklaringen zijn niettemin helemaal niet tegenstrijdig.

Zij weet met zekerheid dat twee personen werden ervan geïnformeerd:

Haar moeder;

Haar man.

De eiseres vermoedt dat de oom op de hoogte is. Zij heeft iedere keer duidelijk aangewezen dat zij er niet zeker was, maar dat zij dit vermoedt, omdat de moeder zou hebben verklaard "alles te hebben vertellen" aan de oom. De eiseres heeft de vragen eerlijk beantwoord en wilden niet verzinnen. Zij heeft een duidelijk scheiding willen maken tussen waarover zij zeker was en wat zij vermoedt.

Haar man is ook op de hoogte. De eiseres heeft zeker hem niet verteld om medelijden van haar man te krijgen ("een luisterend oor bij hem zou vinden"). Verwerende partij heeft duidelijk de eiseres niet geluisterd en zeker niet begrepen. Het toont een belangrijk gebrek aan begrip voor de werking van de maatschappij in Irak.

De eiseres hoopte, door vertellen aan haar man, dat hij zou reageren, aangezien zijn eigen eer bedreigd werd door die verkrachting.

c) De omstandigheden van de verkrachting

Verwerende partij zich verbaast dat de eiseres, terwijl zij in kort slaapkleed zich bevond, thee zou gaan zetten in plaats van zich eerst aan te kleden.

De motivering van de verwerende partij is gewoon onaanvaardbaar.

Verzoekende partij stelt vast dat al tijdens het gehoor, de PO blijkt de schuld op de eiseres te zetten, door vragen te stellen over het gedrag van de eiseres ten opzicht van haar schoonbroer.

De eiseres werd verkracht door haar schoonbroer, die de sleutel van haar huis had, het huis is binnengetrokken, zonder voorafgaande toestemming, haar in de keuken heeft gevolgd en verkracht.

Vragen stellen over de kledij van de eiseres, door een "blame the victim" strategie, in 2019, in onze samenleving, is onaanvaardbaar van het CGVS.

De eiseres werd vernield door die verkrachtingen (zie psychologisch attest, stuk 4).

2. De vrees van de eiseres van vervolging als gescheiden vrouw

Bestreden beslissing bestrijdt niet dat de eiseres gescheiden is met haar man, enkel de motieven ervan.

De eiseres heeft bovendien heeft ook een zeker onafhankelijkheid genomen. Zij draagt geen hoofddoek en beschermt haar kinderen tegen het geweld van andere mannen.

Zij heeft in België een echtscheiding procedure ondernomen (stuk 3).

Verwerende partij analyseert de situatie van een gescheiden vrouw in de Iraakse samenleving niet.

Het administratieve dossier houdt geen enige objectieve informatie over deze problematiek, terwijl Uw Raad had de eerste negatieve beslissing vernietigd, zodat het CGVS de vrees van de eiseres als "laaggeschoolde, alleenstaande moeder van drie kinderen" zou kunnen analyseren.

Dit werd niet gedaan, de verwerende partij zich beperkt aan analyse van de geloofwaardigheid van oorsprong van de echtscheiding, zonder de gevolgen te analyseren.

Volgens HRW (stuk 6):

Women have few legal protections to shield them from domestic violence. Iraq's criminal code includes provisions criminalising physical assault, but lacks any explicit mention of domestic violence. While sexual assault is criminalised, article 398 provides that such charges be dropped if the assailant marries the victim.

A. 2012 Ministry of Planning study found that at least 36percent of married women reported experiencing some form of psychological abuse from their husbands, 23 percent reported verbal abuse, 6 percent reported physical violence, and 9 percent reported sexual violence. While more recent national studies are not available, women's rights organisations continue to report a high rate of domestic violence.

In 2015, Iraqi officials published a deeply flawed draft domestic violence law, but parliament has yet to pass it or to consider a range of amendments for which women's rights advocates have been petitioning.

Iraq's criminal code does not prohibit same-sex intimacy, although article 394 makes it illegal to engage in extra-marital sexual relations.

Volgens Reuters (stuk 7), is eerwraak nog een realiteit:

"conservative tribal norms still prevail and all too often girls or women are punished by relatives for what are perceived to be crimes of honor".

Het feit dat de eiseres een alleenstaande moeder is, moet bovendien ook in aanmerking komen in de analyse van de nood aan subsidiaire bescherming, wat de verwerende partij niet heeft gedaan."

Wat betreft de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, licht verzoekster toe:

"Er wordt niet betwist door het CGVS dat de meeste criteria voor het verlenen van de subsidiaire bescherming vervuld zijn: er is sprake van een gewapend conflict met willekeurig geweld. Alleen wordt er beschouwd dat het niveau van willekeurig geweld niet hoog genoeg is om te kunnen spreken van een risico op het leven of fysieke integriteit door loutere aanwezigheid in Bagdad. Echter moet worden erkend dat het niveau van willekeurig geweld in Bagdad bijzonder hoog is.

De conclusie van het CGVS komt niettemin in strijd met de inhoud van het rapport CEDOCA van november 2018.

Uit dit rapport, komt er een belangrijke en duidelijke stijging van de aantal bombaanslagen die vanaf april 2016 de hoofdstad hebben getroffen.

Terwijl 2015 kende een relatieve daling van die autobommen, die daling is beschreven als tijdelijk.

Die stijging van die aanslagen werd bovendien als zorgwekkend beschouwd door het feit dat deze autobommen hebben zonder moeilijkheden de checkpost kunnen doorgaan, en heeft bijgevolg belangrijke tekortkomingen in het veiligheidsbeleid benadrukt.

Het blijkt duidelijk dat de gewelddaden niet enkel bepaalde personen treffen, maar iedereen, ook al treffen ze een kleiner aandeel van de bevolking gezien de grootte van de stad.

Het is bijzonder opvallend dat de eerste weigeringsbeslissing ten opzicht van de eiser werd in december 2016 genomen, een paar maanden na dat de meeste veiligheidsincidenten plaats hebben genomen, terwijl op die tijd beschouwd de veiligheidssituatie beschouwd als een daling of stabilisatie van het geweld. Twee jaren later, moet nu het CEDOCA aanvaardden dat de situatie meer problematisch was dan het was op die tijd beschreven.

Daarenboven is de situatie in constante evolutie en het is niet mogelijk voor het CGVS om te voorspellen wat de situatie zal zijn morgen.

Noch in november 2018, stelde de UK Home Office (stuk 5):

'The Terrorism Monitor Volume, in July 2018, reported that '[d]ozens of people have been killed in a series of attacks launched by Islamic State (IS) in locations north of Baghdad over the past few months, prompting fears that the terrorist group is reconstituting itself in parts of Iraq. '

The ISW, in October 2018, reported In Baghdad, ISIS's attack pattern indicates that it is likely reconstituting support and logistical networks throughout the Baghdad Belts, replicating its safe havens in 2006 - 2007. ISIS has not yet returned to the systematic use of vehicle-borne IEDs (VBIEDs, which were a hallmark of its resurgence in 2011 -2013. ISIS may cross this threshold soon. The Iraqi Ministry of Interior claimed to disrupt an ISIS VBIED cell north of Baghdad on September 6.

De verwerende partij stelt bovendien ten onrecht dat de aantal slachtoffers sinds begin 2015 constant is.

Er is duidelijk een stijging, in april 2016, van die aantal slachtoffers (meer dan 500 in juli 2016!).

het CEDOCA rapport onderstreept bovendien een risico, dat niet aangehaald is in de bestreden beslissing, dat de aantal slachtoffers niet altijd nauwgezet werd. De auteur stelt dat deze cijfers zouden lager zijn dan de realiteit door het feit dat niet alle incidenten werden door de média niet vermeld.

Het is bovendien niet adequaat te stellen dat dit geweld "doelgericht van aard is", terwijl het uitdrukkelijk is geschreven dat slachtoffers voornamelijk burgers zijn.

El dient trouwens ook benadrukt te worden dat een "wiskundige" redenering, gebaseerd op de verhouding tussen het aantal slachtoffers, de oppervlakte van het grondgebied, en het aantal personen die zich daar vinden, niet aanvaard mag worden om het risico te analyseren (RvS nr 167 754 van 10.08.2007; zie H.C.R. Safe at Last ? La wand practice in Selected EU Member States With Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, 2011, p. 44 ; L. LEBOEUF et S. SAROLEA, "La réception du droit européen de l'asile en droit belge : la directive qualification, Louvain-la-Neuve, U.C.L., 2014, pp. 113-114), des temeer wanneer de « wiskundige » redenering op een berekeningsfout gebaseerd is. Zo oordeelt Uw Raad in een arrest nr. 165 616 van 12 april 2016:*

Over het argument dat het leven verder gaat in Bagdad

In de bestreden beslissing wordt ook geargumenteed dat het leven in Bagdad verder gaat en dat niet alles plat ligt. Dit betekent echter niet dat het niveau van geweld niet van die aard is dat men een ernstig risico loopt om slachtoffer te zijn van aanslagen louter door aanwezig te zijn in de stad. Meer dan 7 miljoen mensen wonen in Bagdad, alle activiteiten kunnen dus moeilijk stilliggen. Gezien de streek

rond Bagdad een oorlogsgebied is, kan de bevolking van de hoofdstad moeilijk massaal vluchten. Het leven gaat inderdaad voorts, maar de doden zijn veelvoudig en het is een gevaarlijk leven.

Hieromtrent heeft Uw Raad geoordeeld in een arrest nr. 165 616 van 12 april 2016:

"Le Conseil note également que la partie défenderesse semble tirer argument de la relative continuité de la vie publique à Bagdad ; néanmoins, ici aussi, le Conseil s'interroge sur la pertinence de cet argument dès lors qu'il ressort de la documentation fournie par la partie défenderesse que « même en 2006 et 2007, quand la violence a atteint un pic, la vie publique dans la capitale ne s'est pas arrêtée » (ibid., page 19). Le Conseil n'aperçoit pas davantage d'indice, au sein dudit rapport, que la vie publique s'est arrêtée en 2014 et au début de 2015 période au cours de laquelle la partie défenderesse considérait notoirement que l'article 48/4, §2, c, de la loi du 15 décembre 1980 s'appliquait aux demandeurs d'asile originaires de Bagdad (fr à cet égard la « Note de politique de traitement Irak » du 2 juin 2015 du Commissariat général, annexée aux requêtes). Dès lors, en l'absence d'informations sérieuses et détaillées permettant de comprendre en quoi les diverses situations exposées supra sont différentes et impliquent un traitement différent, le Conseil souhaiterait être éclairé sur la pertinence de l'argument qui déduit de la continuité actuelle de la vie publique à Bagdad le fait que le niveau de violence y aurait diminué par rapport aux années antérieures »

Conclusie

Terwijl het CGVS oordeelt dat er willekeurig en gewelddadige incidenten regelmatig plaatsvinden in Bagdad, maar dat hun bereik niet van die hoogte is dat artikel 48/4, §2, c) kan worden toegepast is het uiterst onduidelijk op welke criteria het CGVS zich baseert om die grens te trekken.

Gezien het aanwezig willekeurig geweld en de voorspellingen dat dit gaat voortduren en verergeren moet er, in tegenstelling tot wat het CGVS heeft geoordeeld, en overeenkomstig de informatie zowel uit het administratief dossier als uit eenduidige externe bronnen, geconcludeerd worden dat het niveau van willekeurig geweld in Bagdad wel van die aard is dat de loutere aanwezigheid ene reëel risico betekent op levensbedreiging."

2.2. Nieuwe stukken

2.2.1. Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift volgende stukken toe:

"3. Verzoek tot echtscheiding;

4. Psychologisch attest van 12 maart 2019;

5. UK Home Office « Country Policy and Information Note Iraq: Security and humanitarian situation », november 2018;

6. Human Rights Watch, World Report 2018 - Iraq, 18 January 2018, available at:

<https://www.refworld.org/docid/5a61ee64a.html>

7. Reuters, " 'Honor killings' require tougher law, say Iraqi women 6 maart 2012, <https://www.reuters.com/article/us-iraq-women/honor-killings-require-tougher-law-say-iraqi-women-idUSTRE82510920120306>"

2.2.2. Op 23 september 2019 maakt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over met als nieuw stuk:

- EASO "COI Report Iraq: Security situation", maart 2019.

2.2.3. Op 26 september 2019 maakt verzoekster overeenkomstig artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over met als nieuw stuk:

- vonnis 23 april 2019 van de rechtbank van eerste aanleg van Nijvel (familierechtbank).

2.3. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan

de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.4. Beoordeling

2.4.1. De kern van verzoeksters vluchtrelaas kan als volgt worden samengevat.

Verzoekster maakt gewag van huiselijk geweld door haar echtgenoot alsook verkrachtingen door haar schoonbroer en zijn zoon. Haar dochters werd eveneens seksueel lastig gevallen door haar stiefzoon H. Haar echtgenoot keerde in maart 2017 samen met haar stiefzoon H. terug naar Irak naar zijn twee andere echtgenotes. Sinds zijn vertrek bedreigt haar echtgenoot verzoekster telefonisch en eist hij haar terugkeer. Haar echtgenoot zou tegen verzoeksters moeder en haar ooms hebben verteld dat zij zich te westers gedroeg en dat hij haar in bed met een andere man heeft teruggevonden. Sindsdien willen haar ooms haar vermoorden en zetten zij haar moeder onder druk om verzoekster ervan te overtuigen naar Irak terug te keren. Haar moeder waarschuwt verzoekster daarentegen nooit terug te keren. In mei 2017 vertelde haar echtgenoot aan haar moeder dat hij naar Duitsland zou trekken. Verzoekster zou ook van zijn vroegere vrienden in het opvangcentrum gehoord hebben dat haar echtgenoot ondertussen (begin 2018) in Duitsland zou zijn aangekomen. Op 5 februari 2018 werd verzoekster op eigen vraag overgeplaatst naar een ander opvangcentrum. Zij werd immers al enkele maanden lastiggevallen door de inwoners van het centrum omdat zij geen hoofddoek droeg. In het nieuwe opvangcentrum werd haar dochter S. aangerand door een andere inwoner.

In geval van een terugkeer naar Irak vreest verzoekster te worden vermoord door haar ooms en haar echtgenoot en vreest zij een leven als alleenstaande, gescheiden vrouw.

2.4.2. Op basis van het administratief dossier, stelt de Raad volgende elementen vast die niet uitdrukkelijk worden betwist.

Verzoekster is een sjiitische vrouw die laaggeschoold is, zij heeft slechts onderwijs genoten tot de derde klas van de lagere school (AD CGVS, gehoorverslag 25 maart 2016, p. 4 en 11).

Verzoekster werd een eerste keer uitgehuwelijkt op haar 17 jaar. Haar ooms werden in deze beslissing betrokken daar haar vader toen reeds zwaar ziek was, niet kon werken en haar moeder het financieel moeilijk had (AD CGVS, stuk 5B, gehoorverslag van 23 februari 2018, p. 14). Het huwelijk had plaats via een sheikh.

Wegens het slechte karakter van deze man (zij moest zich van hem prostitueren), kreeg zij haar vaders en ooms' toestemming om na een maand te scheiden voor een sheikh (AD CGVS, gehoorverslag 25 maart 2016, p. 4-5; AD CGVS stuk 5B, gehoorverslag van 23 februari 2018, p. 14).

Verzoekster werd op 8 februari 2007 door haar ooms langs moederskant een tweede keer religieus uitgehuwelijkt aan een soennitische man (AD CGVS, gehoorverslag van 25 maart 2016, p. 5-6).

Zij werd de tweede vrouw van deze man met wie ze drie kinderen kreeg, onder wie twee dochters en één zoon. Met zijn eerste vrouw, kreeg haar man vijf kinderen. Haar man huwde daarna nog een derde vrouw met wie hij één kind kreeg (AD CGVS, gehoorverslag 25 maart 2016, p. 5-6). Verzoekster is niet wettelijk getrouwd maar voor een sheikh (AD CGVS, stuk 5A, gehoorverslag 30 maart 2018, p. 7; AD CGVS, gehoorverslag 25 maart 2016, p. 5). Haar man beschreef dat een volgende huwelijk moet worden afgesloten bij een door de rechtbank erkende imam die het formaliseert in een huwelijksakte en die de procedure van de registratie bij de rechtbank voltooit (AD CGVS, stuk 11, map met landen-informatie, gehoorverslag van verzoeksters man, 14 april 2016, p. 4-5).

De drie vrouwen woonden in drie aparte huizen. Verzoekster woonde in al-Ameriyah, Bagdad en werd wekelijks bezocht door haar man, die het grootste gedeelte van zijn tijd bij zijn eerste vrouw doorbracht (AD CGVS, stuk 11, map met landeninformatie, gehoorverslag van verzoeksters man, 14 april 2016, p. 6).

Haar vader overleed op 26 december 2011 aan een hartaanval. De broers van haar vader zijn overleden (AD CGVS, stuk 5A, gehoorverslag van 30 maart 2018, p. 6).

Verzoekster heeft zes zussen, van wie er drie in het buitenland wonen, in het bijzonder één zus in Zweden en twee zussen in België. Twee andere zussen zijn gehuwd en wonen in Bagdad. Verzoeksters moeder woont alleen met een dochter die ziek is, in Bagdad. Verder heeft verzoekster nog een broer (AD CGVS, gehoorverslag 25 maart 2016, p. 9-10).

Verzoekster is met haar drie kinderen op 3 augustus 2015 in België aangekomen. Haar man kwam met zijn zoon H. op dezelfde dag in België toe.

Na de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal op 13 december 2016, keerde haar man met zijn zoon H. op 13 maart 2017 vrijwillig terug naar Irak en wachtte hij zijn beroepsprocedure niet af (zie RvV 18 september 2017, nr. 191 718; AD CGVS, stuk 5B, gehoorverslag van 23 februari 2018, p. 3). Hij liet de kinderen die hij samen met verzoekster heeft, achter in België.

Bij vonnis 23 april 2019 heeft de familierechtbank te Nijvel, het ouderlijk gezag exclusief aan verzoekster toegewezen.

2.4.3. Uit de bestreden beslissing blijkt dat er geen geloof wordt gehecht aan het vluchtrelaas van verzoekster, met name dat zij slachtoffer was van huiselijk geweld door haar man en van seksueel geweld door haar schoonbroer en zijn zoon. De commissaris-generaal acht verzoeksters verklaringen over de problemen met haar man in Irak en in België onvoldoende aannemelijk.

Verzoekster schetste doorheen haar verklaringen een context waar haar man haar al jarenlang zou haten, waar zij alleen woonde met de kinderen en zij amper bezocht werden en waar hij haar steeds zou hebben mishandeld (AD CGVS, stuk 5B, gehoorverslag van 23 februari 2018, p. 7).

De Raad treedt de commissaris-generaal bij in het standpunt dat het, gezien het geschetste kader, weinig overtuigend en aannemelijk is dat haar man uit zijn drie echtgenotes juist haar en haar kinderen uitkoos om met hem naar Europa te reizen.

Verzoekster verwijst naar de verklaringen van haar man tijdens zijn gehoor bij het CGVS waarbij hij stelde dat zij *“psychisch kapot”* was omwille van een miskraam. Zij stelt dat haar man haar om deze reden heeft meegenomen naar België en niet uit liefde.

De Raad stelt vast dat, net zoals verzoekster, haar man deze psychologische problemen en de miskraam koppelde aan de verschillende invallen door de Badr-militie. Dit relaas werd echter reeds door commissaris-generaal niet geloofwaardig bevonden. Verder wordt er in de bestreden beslissing op gewezen:

“Wat betreft de problemen die uw echtgenoot, en bij uitbreiding ook u, in Irak zou gekend hebben met een leider van de Badr-Organisatie, kan worden opgemerkt dat de RvV deze feiten reeds heeft beoordeeld in zijn arrest van 12 januari 2018 en dienaangaande het volgende heeft beslist : “[...] los van de vraag of aan de door u en uw echtgenoot aangevoerde problemen enig geloof kan worden gehecht, kon worden vastgesteld dat de uit deze problemen gepuurd vrees niet, minstens niet langer, gegrond is.” De RvV stelde immers vast dat uw echtgenoot inmiddels was teruggekeerd naar Irak en nergens uit de stukken van het dossier bleek dat hij aldaar (nog) enig probleem zou hebben ondervonden. U hebt sindsdien geen bijkomende gegevens te berde gebracht waaruit duidelijk kan blijken dat dit standpunt genomen door de Raad, dat bekleed is met het gezag van gewijsde, incorrect is of anders had moeten zijn, noch beschikt het Commissariaat-generaal over dergelijke elementen, waardoor deze beoordeling onverminderd overeind blijft.”

De commissaris-generaal kon dan ook terecht overwegen:

“U gaf aan dat hij u meenam omwille van uw psychologische problemen en het miskraam die u kreeg ten gevolge van de verschillende invallen door een militie, hét vluchtmotief dat u initieel aanhaalde bij uw verzoek om internationale bescherming (CGVS 1, p. 7). Aan deze verklaring kan echter geen geloof worden gehecht. Ten eerste werd uw relaas ter zake door het CGVS evenals door de RvV

ongeloofwaardig bevonden. Dat u aldus psychologische problemen kent ten gevolge de vele invallen én een miskraam onderging door de slagen die u tijdens deze invallen kreeg, kan niet worden aangehouden."

De Raad stelt vast dat verzoekster deze motieven niet betwist. Zij kan dan ook niet naar de verklaringen van haar man terugrijpen om vervolgens in casu te betogen dat haar man niet uit liefde is gekomen.

Verzoekster stelt heden in haar verzoekschrift dat haar man wist dat hij niet de vader was van het ongebooren kind, dat hij dacht dit het gevolg was van vrijwillige seksuele betrekkingen en niet van een verkrachting door zijn broer en diens zoon en dat hij verantwoordelijk is voor de miskraam.

Met dit betoog doet verzoekster evenwel geen afbreuk aan volgende pertinente overwegingen in de bestreden beslissing: *"Ten tweede kan ook ten zeerste betwijfeld worden dat u daadwerkelijk zwanger was en een miskraam onderging. Volgens uw verklaringen hadden u en uw echtgenoot geen seksuele betrekkingen meer sinds de geboorte van jullie laatste kind, i.c. in 2012. Dat u aldus in 2015 zwanger was doch in juni 2015 een miskraam kreeg, is gelet op uw eigen verklaringen niet mogelijk. Voor zover u zwanger zou zijn geweest van een andere man of van uw schoonbroer of zijn zoon, en dit ten gevolge de vele verkrachtingen, is het weinig waarschijnlijk dat uw echtgenoot, indien uw verklaringen aangaande zijn gedragingen naar en omgang met u de waarheid bevatten, dit zou aanvaard hebben en u alsnog zou hebben gekozen om samen met hem Irak te verlaten. Dat uw echtgenoot zo met uw psychologisch welzijn zou begaan zijn en überhaupt de moeite zou gedaan hebben om u, een vrouw die hij eigenlijk haatte en aldus waarschijnlijk liever kwijt was, mee te nemen naar Europa terwijl hij zijn overige vrouwen, met wie hij naar u aanhaalde wel een betere relatie had, in Irak achterliet, staat hoe dan ook haaks op de door u verklaarde haatgevoelens die uw man voor u zou koesteren."*

Verzoekster slaagt er verder niet in op een coherente en concrete wijze uit te klaren waarom haar man haar zo haatte en een betere relatie had met zijn andere vrouwen en evenmin weet verzoekster waarom hij haar nooit eerder heeft verlaten (AD CGVS, stuk 5A, gehoorverslag van 30 maart 2018, p. 11 en stuk 5B, gehoorverslag van 23 februari 2018, p. 7-8). Op deze vragen antwoordde verzoekster steeds negatief of ontwijkend of stelde zij slechts dat hij haar geen gelukkig leven gunde (CGVS 1, p. 7-8).

Dat haar man haar zo erg zou haten maar anderzijds verzoekster en de kinderen bleef onderhouden en in zijn huis liet wonen, getuigt van een tegenstrijdigheid waarop verzoekster geen antwoord wist te formuleren (AD CGVS, stuk 5B, gehoorverslag van 23 februari 2018, p. 7).

In haar verzoekschrift stelt verzoekster dat zij de context van drie verschillende huwelijken heeft uitgelegd, dat zij betrokken was in een situatie van polygamie en reeds eerder gescheiden. Hiermee verschaft verzoekster echter geen klaarheid in de redenen waarom haar man haar zo haatte en haar nooit eerder heeft verlaten. Haar betoog dat van haar niet verwacht kan worden iets uit te leggen dat subjectief en gevoelig is en dat zij moeilijk het gedrag van haar man kan uitleggen, is niet ernstig. Indien werkelijk sprake was van een jarenlange haat en mishandeling, dan mag en kan van verzoekster redelijkerwijze worden verwacht dat zij meer duiding kan geven over de redenen en de motieven van de voorgehouden haat en het huiselijk geweld. Dat zijn eerste vrouw lid is van de familie van haar man en dat hij zijn derde vrouw graag ziet zoals verzoekster in haar verzoekschrift aanvoert, vormt geen verklaring waarom hij verzoekster heeft meegenomen naar België, integendeel. Hij had er immers voor kunnen opteren om alleen naar België af te reizen en dan één van deze twee vrouwen te laten overkomen.

Gelet op wat voorafgaat, kan de Raad geen geloof hechten aan verzoeksters beweringen omtrent de jarenlange problemen die zij met hem in Irak zou hebben gekend.

Dit doet bijgevolg ook ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoeksters vermeende huidige problemen met haar man. Het is immers weinig logisch dat, gezien de jarenlange haat die haar man ten aanzien van verzoekster gevoeld zou hebben, hij haar en de kinderen bij zijn vertrek uit België zou verplichten mee terug te keren naar Irak. Bovendien bleef verzoekster tijdens haar gehoren onduidelijk over de redenen waarom hij de kinderen in Irak wil krijgen. De commissaris-generaal overweegt terecht: *"U legde de reden hiervoor eerstens bij het feit dat hij zijn dochters niet graag ziet, vervolgens bij het feit dat hij weet dat u niet zonder uw kinderen kan en u zo naar Irak wil lokken (CGVS 1, p. 6), dan weer omdat hij van mening is dat meisjes die hier opgroeien te westers worden en vermoord moeten worden (CGVS 2, p. 7) en laatstens om u pijn te doen (CGVS 2, p. 2). Voorts zou uw echtgenoot stiekem België verlaten hebben onder het voorwendsel dat hij een vriend ging bezoeken (CGVS 1, p. 3). Dat hij voor u een excuus zou moeten verzinnen om u achter te kunnen laten, terwijl hij u al jarenlang mishandelt en de plak zwaait, is andermaal niet geloofwaardig. Dat uw echtgenoot zich ook maar iets zou aantrekken*

van wat u mogelijks zou vinden van zijn vertrek is niet aannemelijk indien uw beweringen aangaande zijn houding ten aanzien van u de waarheid bevatten.

Uw man zou ondertussen Irak terug verlaten hebben en naar Duitsland vertrokken zijn. Ook dit is niet logisch. Ten eerste stelde u immers dat uw man naar Irak terugkeerde net om bij zijn twee andere vrouwen te kunnen zijn. Dat hij Irak onmiddellijk opnieuw zou verlaten, is dan ook erg vreemd. Ten tweede gaf u aan dat uw echtgenoot u en de kinderen koste wat kost in Irak probeert te krijgen. Dat hij dit zou doen terwijl hij zelf in Duitsland zit of plant naar Duitsland te gaan, houdt andermaal geen steek. U hierop gewezen, meende u dat hij in Irak gezegd zou hebben dat hij naar Duitsland ging om u en de kinderen te gaan halen (CGVS 1, p. 6). Dit betreft echter een louter vermoeden van uw kant die u geenszins kan staven. Bovendien verklaarde u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk geen idee te hebben waarom uw echtgenoot naar Duitsland ging (CGVS 2, p. 10). Kan hier overigens nog aan worden toegevoegd dat u nog niets van uw echtgenoot heeft vernomen sinds hij in Duitsland zou zitten, hetgeen andermaal aantoonst dat er geen enkel element bestaat die uw bewering dat uw echtgenoot op komst is om u en de kinderen terug te halen, ondersteunt."

Verzoekster beperkt zich in haar verzoekschrift tot het louter herhalen van haar eerdere verklaringen, hetgeen niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waartoe zij in gebreke blijft.

Verzoekster verwijst tevens naar de dreigberichten van haar man die zij aan het CGVS heeft overgemaakt. Zij laat echter na in concreto volgende terechte beoordeling van deze berichten te weerleggen: *"Ten vijfde legde u een screenshot voor van enkele Viber-berichten waaruit zou moeten blijken dat uw man u meermaals bedreigde. Bij gebrek aan overredende verklaringen die ermee samenhangen, is het bewijsvoerende karakter van deze berichten evenwel ontoereikend, temeer aangezien de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan. Zo kan eender wie – vriend of vijand - een profiel aanmaken en u een bericht sturen. Dat deze berichten effectief met slechte bedoelingen door uw man werden verstuurd, wordt dan ook niet aangetoond. De eerste twee bedreigingen zijn bovendien geluidsfragmenten, waardoor op de screenshot uiteraard enkel een geluidsbalk is te zien. U zou ook niet meer beschikken over het originele geluidsfragment. Hoe dan ook kan met betrekking tot dergelijke geluidsfragmenten onmogelijk worden nagegaan wie en met welke bedoelingen deze een boodschap insprekt."*

Verzoekster kan voorts geen documenten voorleggen aangaande de problemen die zij in het opvangcentrum zou hebben gekend met haar man, met name dat zij voortdurend werd geslagen. Het is weinig aannemelijk dat er in het opvangcentrum waar zij verbleven nooit een interventie of tussenkomst zou zijn geweest naar aanleiding van de vele mishandelingen, en evenmin dat hiervan niets papier staat. Verzoeksters betoog in het verzoekschrift dat haar maatschappelijk assistent en de directeur inactief bleven om haar te beschermen, omdat er veel moslims waren in het centrum, is weinig geloofwaardig en niets meer dan een loutere bewering. Bovendien verklaarde verzoekster dat zij haar man een paar keer heeft aangeklaagd in het centrum en dat zij later een aanvraag heeft gedaan om van opvangcentrum te veranderen omdat ze bang was dat haar man zou terugkeren en haar zou vinden. Haar sociaal assistent heeft haar geholpen om naar een ander opvangcentrum te gaan (AD CGVS, stuk 5A, gehoorverslag van 30 maart 2018, p. 9 en stuk 5B, gehoorverslag van 23 februari 2018, p. 5). De Raad ziet dan ook niet in waarom de sociaal assistent haar niet zou hebben geholpen, mocht verzoekster werkelijk door haar man zijn mishandeld.

Verder kan geen geloof worden gehecht aan de voorgehouden verkrachting van verzoekster door haar schoonbroer en zijn zoon. De commissaris-generaal overweegt immers terecht: *"Zo dient vooreerst andermaal gewezen te worden op uw miskraam, één van de redenen van uw psychologische problemen en van uw definitief vertrek uit Irak. Indien u en uw echtgenoot in 2015 werkelijk in verwachting waren geweest, kunnen de aangehaalde problemen met uw echtgenoot én bijgevolg ook de rest van uw verhaal niet voor waar worden aangenomen. Dat u zwanger zou zijn geweest van een andere man (zoals bijvoorbeeld uw schoonbroer of zijn zoon), zou uw man, gezien zijn door uw geschetste karakter, dan weer niet accepteren, laat staan dat hij u zou meenemen naar Europa."*

Voorts kon u niet met zekerheid zeggen wie precies op de hoogte was van de verkrachtingen, ook dit lijkt hoogst onaannemelijk in geval van een waarachtig verhaal. Zo verklaarde u aanvankelijk dat u niemand van uw familie had verteld over de verkrachtingen (CGVS 1, p. 10). In het tweede persoonlijk onderhoud meende u dan weer dat u met uw moeder had gepraat over de verkrachtingen (CGVS 2, p. 6). Of uw ooms ook op de hoogte zijn van de verkrachtingen, weet u dan weer niet zeker. U weet namelijk niet wat uw moeder precies aan uw ooms heeft verteld, zo legde u uit (CGVS 2, p. 6 en 15). Dat u niet zeker zou weten wie op de hoogte zou zijn van de verkrachtingen is, gezien de ernstige

impact die deze gebeurtenissen zouden hebben op de relaties binnen de familie, weinig waarschijnlijk. Het is overigens opmerkelijk dat u uw man zou hebben aangesproken over deze verkrachtingen (CGVS 1, p. 10 en CGVS 2, p. 6 en 13). Gezien hij u volgens uw verklaringen haatte, amper bezocht en geen seksuele aandacht meer schonk, is het immers ook bedenkelijk dat u een luisterend oor bij hem zou vinden. Verder waren uw verklaringen over hoe de verkrachtingen begonnen weinig aannemelijk. Zo verklaarde u dat Mousa op een dag uw huis binnenkwam terwijl u in een heel kort slaapkleed aan het dweilen was. U ging vervolgens thee maken in de keuken, waarna hij u achterna kwam en u omhelsde (CGVS 1, p. 11). Het lijkt echter weinig geloofwaardig dat u in Iraakse context en als gehuwde vrouw met een conservatieve schoonfamilie en echtgenoot zomaar thee zou gaan zetten in plaats van zich eerst aan te kleden."

Verzoekster stelt heden dat haar miskraam het gevolg is van geweld door haar man, die haar in elkaar heeft geslagen nadat zij zwanger bleek als gevolg van wat haar man als overspel beschouwde. Zij betoogt dat zij dit tijdens haar eerste gehoor niet kon vertellen omdat haar man nog aanwezig was. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekster dit element evenmin te berde heeft gebracht tijdens de twee gehoren die volgden nadat haar man reeds was teruggekeerd naar Irak. Zij hield integendeel vast aan haar eerdere verklaringen dat het leger binnenkwam in haar huis toen zij zwanger was en dat zij toen een miskraam had (AD CGVS, stuk 5B, gehoorverslag van 23 februari 2018, p. 7). Dat de miskraam het gevolg is van slagen door haar man, betreft dan ook duidelijk een post factum verklaring die na reflectie tot stand is gekomen en die om deze reden niet overtuigt.

Verzoeksters betoog dat ze vermoedt haar ooms op de hoogte zijn van de verkrachtingen, voldoet niet. Gelet op de impact van deze gebeurtenissen op familiale relaties en haar voorgehouden vrees, mag redelijkerwijze worden verwacht dat verzoekster zich bij haar moeder nader zou hebben geïnformeerd over wat haar ooms juist weten en wat haar moeder dan precies aan de ooms heeft verteld.

In de context van jarenlange haat die verzoekster schetste, acht de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, het verder weinig aannemelijk dat verzoekster haar man zou hebben verteld over de verkrachtingen. Bovendien legt verzoekster incoherente verklaringen af over de reactie van haar man nadat ze hem op de hoogte bracht. Uit één gehoor blijkt uit verzoeksters verklaringen dat haar man nogal laconiek heeft gereageerd door te vragen naar de lengte van de penis van zijn broer en diens zoon (AD CGVS, stuk 5B, gehoorverslag van 23 februari 2018, p. 10). In een later gehoor verklaarde verzoekster dan weer dat hij "normaal reageerde", dat er geen reactie was en dat hij haar duidelijk niet geloofde (AD CGVS, stuk 5A, gehoorverslag van 30 maart 2018, p. 14).

Ten slotte merkt de Raad op dat commissaris-generaal zich in de bestreden beslissing niet bezondigt aan 'victim blaming', zoals verzoekster beweert, waarbij vragen zouden worden gesteld over verzoeksters kledij, in casu haar korte slaapkleed. Wel overweegt de commissaris-generaal terecht dat het in een Iraakse context en voor een gehuwde vrouw met een conservatieve schoonfamilie en echtgenoot weinig aannemelijk is dat verzoekster eerst thee zou gaan zetten in plaats van zich eerst aan te kleden. De Raad stelt vast dat verzoekster niets concreet aanbrengt dat deze bevinding in een ander daglicht kan stellen.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat aan verzoeksters vluchtrelaas inzake mishandeling door haar man en verkrachtingen door haar schoonbroer en diens zoon geen geloof kan worden gehecht.

Waar verzoekster nog kritiek uit op het motief dat het niet aannemelijk is dat haar man een fortuin zou betalen om haar mee te nemen naar België, betreft dit een overtollig motief dat door de Raad niet wordt weerhouden als een pertinente vaststelling. Verzoeksters kritiek hierop kan dan ook geen aanleiding geven tot de toekenning van de vluchtelingenstatus. De voormelde bevindingen zijn voldoende determinerend om de vastgestelde ongeloofwaardigheid te schragen.

Daar verzoekster de mishandeling door haar man noch de verkrachtingen door haar schoonbroer en diens zoon aannemelijk maakt, overtuigt zij ook niet in haar betoog dat zij bij terugkeer een risico loopt om te worden vermoord door haar ooms omdat haar man haar zwart zou hebben gemaakt bij haar ooms. Daarnaast wijst de commissaris-generaal nog terecht op volgende bevindingen:

"Ook door volgende bemerkingen komt de geloofwaardigheid van deze bewering ernstig op de helling te staan. Zo heeft sinds de beweerde bedreigingen door uw man in april 2017 geen enkele oom rechtstreeks contact met u gezocht (CGVS 1, p. 6 en 9). Dat zij u zouden willen vermoorden, zou u enkel via uw moeder hebben vernomen. Bovendien zouden uw ooms, behalve uw moeder, nooit een

ander familielid onder druk gezet hebben om u naar Irak te doen terugkeren. Zo zouden zij bijvoorbeeld nog nooit bij uw zus [D.] aangeklopt hebben. Dat zij dit niet konden doen gezien [D.] bij haar man woont (CGVS 2, p. 17-18), hoeft voor hen allerminst een obstakel te vormen. Zij konden immers eenvoudigweg de echtgenoot van [D.] over de situatie informeren, en alzo tot bij [D.] geraken. Dat uw ooms de moeite zouden doen om uw moeder al meer dan een jaar tevergeefs dagelijks lastig te vallen en onder druk te zetten om u ervan te overtuigen naar Irak terug te keren (CGVS 2, p. 2), maar u nooit op andere manieren hebben proberen overhalen, is aldus weinig aannemelijk. Dat uw ooms u zouden willen vermoorden, baseert u bovendien enkel en alleen op de uitspraken van uw moeder. Uw verklaringen blijven aldus beperkt tot loutere beweringen die u geenszins wist te staven.”

Ook hier beperkt verzoekster zich tot het louter herhalen van haar eerdere verklaringen, hetgeen niet van aard is om de bovenstaande motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

2.4.4. De commissaris-generaal meent dat omwille van het gegeven dat verzoeksters problemen met haar man en ooms niet aannemelijk zijn, zij niet als alleenstaande vrouw kan beschouwd en dat bijgevolg evenmin kan worden aangenomen dat zij niet kan terugkeren naar Irak omdat zij alleenstaand is.

De Raad kan dit standpunt evenwel niet bijtreden.

Het is niet omdat de oorsprong van verzoeksters feitelijke scheiding van haar man niet geloofwaardig wordt geacht, dat aan de feitelijke scheiding tussen verzoekster en haar man geen geloof kan worden gehecht of dat de gevolgen ervan niet verder moeten worden beoordeeld.

Er wordt immers niet betwist dat verzoekster sinds maart 2017 feitelijk gescheiden leeft van haar man, dat haar man zijn kinderen heeft achtergelaten en dat verzoekster heden het exclusieve ouderlijke gezag over haar kinderen uitoefent.

Het gegeven dat haar man verzoekster en de drie kinderen heeft achtergelaten en vrijwillig is teruggekeerd naar Irak duidt erop dat zijn loyaliteit eerder bij zijn twee andere vrouwen ligt en dat, zoals verzoekster terecht bemerkt, hij geen interesse toont voor verzoekster en haar kinderen.

Dat verzoekster haar man niet is gevolgd maar haar asielprocedure verderzet in België toont aan dat zij een zekere onafhankelijkheid heeft genomen, zoals zij in haar verzoekschrift betoogt. Tijdens haar gehoor verklaarde verzoekster dat zij in België sterker is geworden, in het bijzonder toen zij in het opvangcentrum hoorde dat haar man de kinderen niet zomaar kon meenemen om terug te keren naar Irak en dat zij haar toestemming moest geven (AD CGVS, stuk 5B, gehoorverslag van 23 februari 2018, p. 7 en stuk 5A, gehoorverslag van 30 maart 2018, p. 8).

In haar verzoekschrift verwijst verzoekster naar de verklaringen van haar zus R. waarin een belangrijk wantrouwen ten opzichte van haar man werd geuit, evenwel moet de Raad vaststellen dat het gehoorverslag van de zus R. zich niet in het rechtsplegingsdossier bevindt.

Alles samen genomen, besluit de Raad dat er in casu geen sprake meer is van een duurzaam gezinsleven of een minimum aan relatie tussen verzoekster en haar kinderen, enerzijds, en de man, anderzijds, doch wel van een vervreemdheid tussen verzoekster en haar man. Dat verzoekster terug kan samenwonen met haar man bij terugkeer naar Irak staat in deze stand van zaken dus niet vast.

Bijgevolg dient verzoekster in deze stand van zaken te worden beschouwd als een feitelijk gescheiden vrouw met drie kinderen.

Het betoog van de verwerende partij ter terechtzitting dat er geen sprake is van een echtscheidingsvonnis, doet hieraan geen afbreuk. Verzoekster heeft er bovendien tijdens haar gehoor op gewezen dat zij geen documenten heeft die bewijzen dat zij getrouwd is en dat zij dus ook niet in staat is om een officiële scheiding te kunnen vragen (AD CGVS, stuk 5B, gehoorverslag van 23 februari 2018, p. 13 en gehoorverslag van 25 maart 2016, p. 28). Dit komt overeen met de verklaringen van haar man dat de huwelijksakte is verloren gegaan nadat verzoekster de huwelijksakte aan haar man gaf voor een overheidshandeling (AD CGVS, stuk 11, map met landeninformatie, gehoorverslag van verzoeksters man, 14 april 2016, p.12).

De Raad stelt vast dat hij niet over objectieve informatie beschikt inzake de geplogenheden in de Iraakse samenleving vis-à-vis feitelijk gescheiden vrouwen met kinderen, met name over hun juridische

positie en maatschappelijke status, hun eventuele re-acceptatie en ondersteuning door schoonfamilie of familie, hun mogelijkheden tot bescherming en zelfredzaamheid, hun eventuele nood aan een mannelijke bescherming of enig ander sociaal netwerk, hun eventueel risicoprofiel en hun socio-economische omstandigheden.

De Raad heeft geen enkele objectieve landeninformatie die toelaat uit te maken of verzoekster als feitelijk gescheiden vrouw ook moet worden beschouwd als een alleenstaande vrouw in Bagdad noch of verzoekster als feitelijk gescheiden vrouw dan wel alleenstaande vrouw enig risico loopt in de zin van artikel 48/3 of artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit de gehoorverslagen blijkt dat twee zussen van verzoekster in Bagdad wonen en getrouwd zijn. Haar moeder woont alleen in Bagdad met een zieke zus van verzoekster (AD CGVS, stuk 5B, gehoorverslag van 23 februari 2018, p. 5)

Twee zussen wonen in België en zijn getrouwd (AD CGVS, stuk 5B, gehoorverslag van 23 februari 2018, p. 6-7). Een andere zus woont in Zweden is getrouwd. Ten slotte is er nog een broer, maar over hem werd geen concrete vragen gesteld tijdens de gehoren van verzoekster.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat verzoekster het profiel heeft van een laaggeschoolde, sjiitische en eerder gescheiden vrouw die later hertrouwd is met een soennitische man. In dit gemengde huwelijk, is zij de tweede vrouw van een man die een polygaam huwelijk heeft met drie vrouwen.

Verzoekster geeft aan dat haar ooms haar geen tweede keer willen laten scheiden omdat niemand meer met haar zal willen trouwen (AD CGVS, stuk 5B, gehoorverslag van 23 februari 2018, p. 10).

De commissaris-generaal meent dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters verklaring dat haar ooms zeer conservatief zijn, waardoor ook niet kan worden aangenomen dat zij als een alleenstaande vrouw moet worden beschouwd en evenmin dat zij om deze reden niet naar Irak zou kunnen terugkeren.

Hij wijst er vooreerst op dat haar moeder haar kinderen af en toe naar een kerk bracht, dat zij van hun ouders niet moesten bidden of vasten en dat zij sinds haar huwelijk geen hoofddoek droeg. Verzoekster verklaarde dat als haar ooms op bezoek kwamen, zij hen enkel groetten, voor hun moeder, en dan weg waren en dat zij nooit een goede band met hen hebben gehad (AD CGVS, stuk 5A, gehoorverslag van 30 maart 2018, p. 3). Zij verklaarde verder dat haar ouders haar niet religieus opvoedden maar dat als haar ooms op bezoek kwamen in de ramadan en zij opmerkten dat zij niet vastten, ze kwaad werden op haar vader en hem aanmaanden om zijn dochters goed op te voeden (AD CGVS, stuk 5A, gehoorverslag van 30 maart 2018, p. 5). Zij moesten van hen bidden en vasten maar haar moeder gaf hen stiekem eten. Zij moesten ook een hoofddoek dragen toen zij naar de winkels gingen.

De commissaris-generaal lijkt echter geen rekening te houden met de verklaringen van verzoekster dat toen haar vader ziek werd, deze ooms verantwoordelijk werden over haar moeder en de kinderen, en hen durfden te domineren (AD CGVS, stuk 5A, gehoorverslag van 30 maart 2018, p. 4). Dit stemt overeen met haar verklaringen dat haar ooms betrokken waren in de beslissing om haar een eerste keer uit te huwelijken op haar 17 jaar, omdat haar vader toen reeds zwaar ziek was, niet kon werken en haar moeder haar kinderen financieel niet kon onderhouden (AD CGVS, stuk 5B, gehoorverslag van 23 februari 2018, p. 14). Verzoekster werd op 8 februari 2007 door haar ooms langs moederskant een tweede keer religieus uitgehuwelijkt aan een soennitische man (AD CGVS, gehoorverslag van 25 maart 2016, p. 5-6). Haar ooms namen het initiatief, dit huwelijk was niet verzoeksters eigen keuze maar haar ouders konden niets doen daar haar vader heel ziek was en in bed lag, haar ooms in hun onderhoud voorzagen en haar moeder tegen haar broers niet veel durfde te zeggen (AD CGVS, gehoorverslag van 25 maart 2016, p. 6).

Er moet dus een onderscheid gemaakt worden tussen de periode waarin haar vader nog gezond was en werkte, enerzijds, en de periode waarin haar vader ziek werd, niet meer kon werken en later stierf, anderzijds. Verzoeksters verklaringen moeten dan ook in dit kader worden gezien. Verder meent de Raad dat het op zich niet onaannemelijk is dat verzoeksters ouders vrijer waren in hun opvoeding, enerzijds, maar anderzijds ook niet uitdrukkelijk durfden ingaan tegen de wil van de ooms. Zo geeft verzoekster aan dat haar vader niet vaak durfde tussen te komen en dat zij daarom niet zo lang naar school is geweest (AD CGVS, gehoorverslag van 25 maart 2016, p. 11). Verzoekster verklaarde inderdaad zij geen hoofddoek droeg na haar huwelijk maar zij voegde daar ook aan toe dat zij sowieso niet naar buiten mocht en dat zij zich heeft verzet tegen het dragen van een hoofddoek thuis (AD CGVS, stuk 5A, gehoorverslag van 30 maart 2018, p. 5).

De commissaris-generaal werpt verder nog op dat hoewel verzoekster verklaarde dat zij en haar zussen vroeg uitgehuwelijkt werden, haar zus R. op haar 25ste evenwel nog ongehuwd was. Hij meent dat haar verklaring dat zij een sterk karakter had, weinig kan overtuigen.

Verzoekster verwijst in haar verzoekschrift naar de verklaringen van haar zus R., waarvan de commissaris-generaal kennis had kunnen nemen. Zij stelt dat haar zus R. heeft uiteengezet welke rol haar oom heeft gespeeld in de familie na de dood van haar vader, dat de familie zeer traditioneel is en dat alle zussen, met uitzondering van de jongste, zeer jong moesten trouwen. De Raad stelt evenwel vast dat het rechtsplegingsdossier het gehoorverslag van de zus R. niet bevat.

Niettemin heeft de commissaris-generaal teruggegrepen naar het gehoorverslag van de andere zus N. om tegenstrijdigheden met verzoeksters verklaringen bloot te leggen. De Raad stelt vast dat het gehoorverslag van zus N. zich niet in het rechtsplegingsdossier bevindt zodat de Raad de verklaringen van zus N. niet kan verifiëren, zoals verzoekster terecht vaststelt in haar verzoekschrift.

Alles samengenomen, meent de Raad dat er in deze stand van zaken geen afdoende duidelijkheid is over de conservatieve aard van verzoeksters ooms noch duidelijkheid over de vraag of haar ooms enige macht over haar hebben en wat de kans is dat ze door hen beschermd en onderhouden zou worden bij terugkeer.

Hoewel verzoekster bevraagd is over haar mogelijkheden om als alleenstaande vrouw in Bagdad te leven alsook over de rechten en de verantwoordelijkheden inzake kinderen (AD CGVS, stuk 5B, gehoorverslag van 23 februari 2018, p. 12-10; AD CGVS, stuk 5A, gehoorverslag van 30 maart 2018, p. 7), bevindt er zich in het administratief dossier geen objectieve landeninformatie waaraan haar antwoorden kunnen worden getoetst.

Gelet op de grenzen van de ondervraging ter terechtzitting en mede in acht genomen dat er in het dossier dienaangaande geen specifieke informatie voorhanden is, is het voor de Raad onmogelijk om in te schatten welke risico's de voormelde situatie voor verzoekster met zich kan brengen bij een terugkeer naar Irak.

Aangezien de Raad de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad derhalve aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 14 februari 2019 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend negentien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES